Τὸ φύλλον λεπτὰ 10 | 31 Ἰουλίου 1916 | Ἀριθ. 41

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΕΣ
(ΕΝ ΒΑΜΒΕΡΓΗ)

ΟΘΩΝ

ΑΜΑΛΙΑ

Σᾶς προσφέρομεν σήμερον τὰς ἀνεκδότους ἐν Ἑλλάδι εἰκόνας τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἀμαλίας καὶ τῶν τότε κυριῶν τῆς τιμῆς.

(Ἴδε σελίδα 8ην)

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,,

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τῶν Ἐκδοτικῶν Καταστημάτων
τῆς «Ἀκροπόλεως»
Ἰδιοκτήτης: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6
» » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10

Ἔτος Α'. 31 Ἰουλίου 1916 Ἀριθ. 41

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ὁ πρακτικὸς φεμινισμός.

Ὁ κ. Κ. Ἀντωνιάδης δημοσιεύει μιὰ σύντομη μελέτη ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξετάζει τὸ ζήτημα τοῦ ρόλου τῆς γυναικὸς μετὰ τὸν πόλεμον. "Η «Κυριακὴ» πολλάκις ἔθιξε τὸ ζήτημα τοῦτο τονίσασα ὅτι ὁ παρὼν πόλεμος ἀνέτρεψε τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἔζη ἡ γυναῖκα, ἐδημιούργησε ἀνάγκας, αἱ ὁποῖαι προτήτεραμᾶς ἦσαν ἄγνωστοι, ὧν ἡ κυριωτέρα εἶνε ἡ ἀνάληψις ὑπὸ τῆς γυναικὸς κάθε ἀνδρικῆς ἐργασίας καὶ τῆς βαρυτέρας ἀκόμη μὴ ἐξαιρουμένης καὶ διεσκόρπισε σὰν καπνὸν τὴν πρόληψιν, τὴν ὁποίαν αἱ παλαιότεραι καὶ ἑπομένως συντηριτηκότεραι κοινωνίαι ἠρέσκοντο νὰ ὑπηρετοῦν ὅτι ἡ γυναῖκα ἔχει ὡρισμένον στάδιον δράσεως καὶ τῆς ἀποκλείεται νὰ ἐργασθῇ ὡς ἄνδρας ὅταν δύναται νὰ τὸ πράξῃ. "Ενα μόνον πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ὑπ' ὄψει του εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ, ὅτι μόνον λόγω ἀνάγκης ὐὰ ἀνατραποῦν α μέχρι τοῦδε συνθῆκαι καὶ ὄχι ἐπειδὴ μερικαὶ γυναῖκες τὸ θέλουν. "Οπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ὅμως καὶ ἡ κοινωνία ἀκόμη ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν αἱ βιωτικαὶ ἀνάγκαι δὲν ἐπιβάλλουν τοιαύτην χειραφεσίαν θὰ ὀφεληθῇ ὄχι ὀλίγον. Αἱ γυναῖκες στὴν Ἑλλάδα λ. χ. θὰ διδαχθοῦν πολλὰ βλέπουσαι ὅτι αἱ γυναῖκες στὴν Ἀγγλία ἢ στὴ Γερμανία κατωρθωσαν νὰ κάμουν ὅ,τι οὔτε αἱ ἴδιαι ἐπίστευον μέχρι τοῦδε. Ἡ πεποίθησίς των εἰς ἑαυτὰς θὰ ἰσχυροποιηθῇ καὶ θὰ μεγαλώσῃ. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες θὰ ὠφεληθοῦν παντοῦ. Θὰ ἀναθεωρήσουν τὰς περὶ γυναικὸς θεωρίας των καὶ θὰ παραδεχθοῦν ὅτι μποροῦν νὰ ἐπιτελέσουν πολλὰ διὰ τὰ ὁποῖα τὰς ἐθεωροῦσαν ἀνικάνους. Καὶ θὰ τὰς σεβασθοῦν περισσότερον. Καὶ ὅσον περισσότερον σέβεται τὴν γυναῖκα ὁ ἄνδρας, ὅσον περισσότερον πιστεύει εἰς τὰς σωματικὰς, ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς της ἱκανότητας τόσῳ καλλίτερος γίνεται.

Τὰ ζητήματά μας.

Οἱ ἀναγνῶσταί μας ἤρχισαν ἤδη νὰ στέλλουν ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῆς «Ἐξαδέλφης Αἰμιλίας», ζητοῦντες συμβουλὰς ἢ ἀνακοινοῦντες ἕνα ὡρισμένον ζήτημα, ποῦ τοὺς ἐνδιαφέρει. Ἡ Αἰς Αἰμιλία θὰ διαβάζῃ ὅλας προσεκτικὰ καὶ θὰ ἀπαντᾷ εἰς ὅλας προθυμότατα "Οσον περισσότεροι λάβουν μέρος εἰς ἕνα ζήτημα, τόσον περισσότερον φωτίζεται. Ἄλλο εἶνε νὰ σκέφτε γιὰ νὰ βρῆτε ἕνα θησαυρὸ μόνοι σας κι' ἄλλο νὰ βρεθοῦν νὰ σᾶς βοηθήσουν καὶ ἄλλοι δέκα. Ἐπειδὴ καθένας προσφέρει κάτι τί. Κάθε ἰδέα, κάθε σκέψις ὅταν εἶνε αὐθόρμητος ἔχει φυσικὴν πηγήν, ἀποκαλύπτει καὶ μίαν ὄψιν τοῦ ζητήματος, ἐπειδὴ κάθε ζήτημα ἔχει ἀπείρους ὄψεις. Γιὰ τοῦτο πρέπει ὅλοι σας νὰ λαμβάνετε μέρος καὶ εἰς τὰς συζητήσεις τῆς στήλης τῆς «Ἐξαδέλφης» καὶ εἰς κάθε ζήτημα, ποῦ πραγματεύεται ἡ «Κυριακή».

Δὲν παίει ὁ κόσμος πάντοτε.

Συχνότατα ἐπαναλαμβάνεται, τὸ παράπονον ὅτι οἱ Ἕλληνες προτιμοῦν τὰ ξένα κέντρα ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ ἢ μᾶλλον (γιατὶ ἡ λέξις κέντρον εἶνε κάπως ὑπερβολική) προτιμοῦν νὰ ταξειδεύουν ἔξω ἢ στὴν Ἑλλάδα. Καὶ γαοακτηρίζεται ἡ προτίμησις αὐτὴ ὡς ἐνομιμισμός. Καὶ ἂν μὲν πρόκειται περὶ ὅλως ποιητικοῦ παραπόνου, τοῦ ὁποίου ὁ προορισμὸς καὶ ἡ ὡραιότης εἶνε μόνον νὰ ἐκφρασθῇ ἁπλῶς καὶ τίποτε παραπάνω ἔχει καλῶς, ὀλλ' ἐὰν οἱ παραπονούμενοι ἐννοοῦν σοβαρῶς ὅτι λένε καὶ ἀποβλέπουν εἰς τὴν πρακτικὴν, πραγματικὴν ἄποψιν τοῦ ζητήματος, τότε ἔχουν ἄδικον. Ὑποθέσατε ὅτι... εἶσθε πλούσιοι καὶ θέλετε νὰ παραθερίσετε κάπου. Ἐὰν δὲν ἔχετε πολλὰ ἑκατομμύρια ἡ Κηφισσιὰ καὶ τὸ Φάληρον ἀποκλείονται. Θὰ πᾶτε σὲ καμμιὰ ἑλληνικὴ λουτρόπολιν; Ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε ὁλόκληρη σαιζὼν γιατὶ θὰ πληξετε, ἐκτὸς ἐὰν δὲν εἶσθε κοσμικὸς (πρᾶγμα ἀδύνατον, ἐὰν εἶσθε πλούσιος). Ἔπειτα αἱ ἐξοχαὶ, τὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδος Εἰκόνες ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ. Μουλαροκαβαλαρία συχνοτάτη. Εἰς πολλὰ χωριὰ τὸ ζήτημα τί θὰ φᾶτε πρόβλημα. Παντοῦ σᾶς γδύνουν ἀνηλεῶς. Ἐὰν ἔχετε τὸ αἴσθημα τῆς ὠμορφιᾶς πολὺ ἀνεπτυγμένον μέσα σας (ὅπερ δύσκολον ἐὰν εἶσθε πλούσιος, λένε οἱ ποιηταὶ) ὑφίστασθε καὶ τοὺς ἀκατονομάστους λογαριασμοὺς καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν τῶν χωριῶν καὶ τὰς περιπετείας καὶ τὴν μουλαροκαβαλαρίαν καὶ ὅλα ἀγγογύστως χάριν τῆς ὠμοφιᾶς, ἀλλ' ἂν δὲν θέλετε νὰ ἐποβληθῆτε εἰς τὰς θυσίας; "Ας εἶνε. Τὸ ταξεῖδι τὸ κάματε. Ἐπιστρέφετε σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς καὶ μιὰ βραδυὰ, σ' ἕνα τσάι ἂς ποῦμε, διηγεῖσθε τὰ ταξεῖδια σας ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἀκροατήριον σᾶς ἀκούει μὲ κατάπληξι σὰν νἄκουσε ἐξερευνητὴ τοῦ ορείου Πόλου. Καὶ λέτε. «Τὸ μόνο τοὐλάχιστον ποῦ ἔφερα εἶνε μερικὰ ἀναμνηστικὰ ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία, τοὺς Δελφοὺς κλπ. Μερικοὺς σκαραβαίους, μερικὰ νομίσματα, δύο τρία βάζα ὀρχαῖα, κι' ἕνα δυὸ ἀγαλματάκια ἀπὸ πηλό Τοὐλάχιστον ἐκέρδισα αὐτά. Ἀὲν τὰ πλήρωσα καὶ πολὺ ἀκριβά». Καὶ κάποιος εἰδικὸς σᾶς ζητᾷ νὰ τὰ ἰδῇ. Καὶ ὑπερήφανος τὰ δείχνετε. Καὶ σᾶς λέει πεθαμένος στὰ γέλοια, ὅτι ποτὲ δὲν εἶδε πτωχότερες καὶ πλέον ἄτεχνες ἀπομιμήσεις. Τὼρα ἂν ἡ κυρία ἔχει πάει καὶ ἔξω πρωτήτερα καὶ κάμει μιὰ σύγκρισι εἰς τί συμπέρασμα θὰ καταλήξῃ; Εἰς τὴν Ὀλυμπία π. χ. ἐπλήρωσε δώδεκα φράγκα τὴν ἡμέρα πανσιὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Σ. Ἑταιρείας (μὴ συμπεριλαμβανομένου τοῦ κρασιοῦ). Εἰς προηγούμενα ταξείδια στὴν Ἐλβετία ἐζούσες ἀουχρίτως καλλίτερα πληρώνουσα 6 φρ. τὴν ἡμέρα πανσιὸν· τὰ ἄνετα σιδηροδρομικὰ τα ξείδια στὴν Εὐρώπη τῆς ἑστοίχιζον ὀλιγώτερο ἀπὸ τὴν τιραννία τῆς μουλαροκαβαλαρίας· εἰς τὴν Εὐρώπη εἶχε καὶ ἀνέσεις καὶ καθαριότητα καὶ φθήνεια εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀκρίβεια καὶ ἀκαθαρσία καὶ καμμιὰ ἄνεσι. Ἀφοῦ κάμει τὴν σύγκρισιν αὐτὴν καὶ— ὅπερ σπουδαιότερον— ἀφοῦ ἐξακριβώσῃ ὅτι στὴν Ἐλβετία ἢ στὴ «Γαλανὴ Ἀκτὴ» ἢ ὅπου ἀλλοῦ περνᾷ καλλίτερα καὶ ἐξοδεύει πολὺ ὀλιγώτερα εἶνε καθαρὸς συνομιλῆς ἐὰν ἀποφασίσῃ νὰ πάῃ τὸ ἑπόμενον καλὸ καῖρι στὴν Ἐλβετία; Ἀὲν παίει λοιπὸν ὁ κόσμος. Μέχρι τοῦδε ὄχι μόνον δὲν κάμνομεν ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ προσελκύσωμεν τοὺς ξένους καὶ τοὺς εἰδικοὺς μας ἀκόμα, ἀλλὰ θἄλεγε κανεὶς πῶς φροντίζομεν μᾶλλον νὰ τοὺς διώχνομεν.

Φουσταναλογία.

Σὲ κάποιο μέρος τῆς Ἰρλανδίας αἱ χωρικαὶ φοροῦν πλατὺ φουστάνια ξέρετε πῶς; Ἀπὸ τὸ κεφάλι κρεμασμένα καὶ φθάνοντα μέχρι τῆς ὀσφύος. Ἀντὶ γιὰ μπέρτες δηλαδή. Δὲν παραλλάζουν καθόλου ἀπὸ ἕνα σημερινὸ φουστάνι τῆς μόδας μὲ τὴ διαφορὰ μόνον, ὅτι ἡ μέση τίθεται στὸ κεφάλι. Ἴσως μερικοὶ, κυρίαι μου, θελήσουν νὰ σᾶς ποῦν ἀναφέροντες τὴν Ἰρλανδινέζικη αὐτὴ μόδα. «Νὰ ποῦ εἶνε φυσικὸ ὅλο νὰ κοντένει τὸ φουστάνι σας— μὴν ἀκοῦτε τί λένε». Καὶ νὰ παρηγορεῖσθε εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι καὶ ἄλλες, πολὺ ἁπλὲς καὶ μὴ γνωρίζουσαι ἀπὸ μόδα ὄχι μόνον κάνουν τὸ ἴδιο ἀλλ' ἔφθασαν μέχρι τῶν ἄκρων. Ξέχασα ὅμως νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶνε τὸ μόνο φουστάνι ποῦ φοροῦν ἡ Ἰρλανδέζες αὐτές χωριάτισσες. Φοροῦν καὶ ἄλλο φουστάνι ποῦ διώκει ἀπὸ τῆς ὀφρύος ἴσα μὲ κάτω— στὴ γῆ. Τὼραὲὰν πρόκειταἐἕνα ἀπὸ τὰ δύο νὰ ἐκλείψῃ— ἂν κρίνω ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ μερικὲς κυρίες φοροῦν τὰ φουστάνια των (δυόμισι πήχεις ἐπάνω ἀπὸ τὴ γῆ) εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ παραδεχθῶ ὅτι αἱ κυρίαι αὐταὶ τοὐλάχιστον πιστεύουν πῶς τὸ δεύτερον εἶνε ἄχρηστο καὶ ὅτι βαδίζομεν πρὸς καθιέρωσιν τοῦ πρώτου μᾶλλον ποῦ ἀνέφερα.

Αἱ εἰκόνες μας

Τὸ παρὸν φύλλον ἀφιερώνεται εἰς τοὺς πρώτους βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος Ὄθωνα καὶ Ἀμαλίαν, οἵτινες καὶ κατόπιν τῆς ἐξορίας των ἐξηκολούθουν ν' ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἔῃουν διαρκῶς πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένην τὴν καρδίαν των καὶ τὴν ψυχήν των. Ἐν διαφέρουσαι εἶνε αἱ εἰκόνες τὰς ὁποίας συνοδεύει τὸ ὡραῖον καὶ μεγάλου ἐνδιαφέροτος σχετικὸν ἄρθρον τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀθαν. Μίχα. Τὰς ὅλως ἀνεκδότους εἰκόνας μᾶς παρεχώρησεν εὐγενῶς ἡ Κα Σωτηρία Ι. Ἀλιμπέρτη, ἡ ὁποία ἔχει ἀσχοληθῆ εἰς τὴν στορικὴν ἔρευναν τῆς ἐποχῆς καὶ ἔχει γράψει ἐνδιαφέρον βιβλίον περὶ τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας.

ΣΟΝΕΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ Τ' ΑΓΓΛΙΚΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΛΕΑΝΤΡΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

ΠΟΣΟΙ ΚΑΙ ΠΟΣΟΙ ΒΑΡΔΟΙ

Πόσοι καὶ πόσοι βάρδοι κάνουν χρυσὸ τὸ κύλιμα τοῦ χρόνου. Κάποιοι μέσα σ' αὐτοὺς ἔθρεψαν τὴ θαυπωμένη φαντασία μου, κ' ἀναλογιζόμουν ἀπάνω στὴν ὠμορφιά τους τὴ γήϊνη καὶ τὴν ἀπόκοσμη ... Καὶ σὰν κάθωμαι νὰ γράψω τραγούδια συχνὰ γλυστροῦνε μέσα στὸ νοῦ μου σὰν ἕνα μελίσσι· καμμὰ χαραγὴ δὲ φέρνουνε, κ' οὔτε κ' ἀμιαχὴ ὅαρε· τὸ χαρούμενο ἠχολόϊ. Ἔτσι κ' οἱ ἀναρίθμητοι ἀντίλαλοι ποῦ κρύβει μέσα του τὸ βράδυ· τὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν — τὸ θρόισμα τῶν φύλλων — ἢ φωνὲς τῶν νερῶν — τῆς καμπάνας ποῦ πλαντάει ὁ μεγαλόπρεπος ἀχός, — κ' ἄλλοι τόσοι καὶ τόσοι ἀκόμα ἤχοι, ποῦ τὸ μάκρος τοὺς φέρνει ἴσα με μᾶς ἀμοιαστους, σὰ μουσικὴ μαγεύτρα, κ' ὄχι σὰν ἄγριο βοιητό.

ΤΖΩΝ ΚΗΤΣ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΕΝΑΡΕΤΟΥ

("Ενα παραμύθι, ποῦ δέν εἶνε καθόλου παραμύθι).

— Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔπραξεν ἡ Υ. Μεγαλειότης τίποτε κακόν, ἀπήντησεν ἡ κυρία ἐπὶ τῶν Τιμῶν συνοφρουμένη μὲ ὕφος ἀνήσυχον.

— Ὄχι, συνεφώνησεν ἡ Βασίλισσα, πλήττουσα ἔλαφρὰ μὲ τὴν χρυσοκέντητη παντοῦφλα της τὸ μεταξωτὸ ὑποπόδιον· ὄχι, ἀλλ' ὅταν κυττάξω βαθειὰ μέσα στὴν ἴδια μου καρδιὰ βλέπω προθέσεις ἐκεῖ μέσα, βλέπω ἐπιθυμίας ποῦ δὲν εἶνε τὸ ὁμολογῶ, εἰμὴ μπουμπούκια ποῦ ἴσως δὲν ἀνοίξουνε ποτὲ καὶ τὰ ὁποῖα ὅμως — γιατὶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ ; —δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐνάρετα. Ὅταν πάλι μέσα στὸν καθρέφτη κυττάζω τὰ ἴδια μου τὰ μάτια — δὲν μπορῶ νὰ τὰ συναντήσω. Τὰ βλέφαρά μου πέφτουν σὰν γρήγορες κουρτίνες μπρὸς στὸ θέαμα, ποῦ ὁ καθρέφτης μοῦ δείχνει.

Αἱ κυρίαι τῆς τιμῆς ἐστέναξαν. Ἦταν ἀληθινὰ μιὰ περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ αἱ συμβουλαί των καὶ αἱ συμπάθειαί των οὔτε ἄξιζαν οὔτε ἤσαν ἱκαναὶ γιὰ τίποτε. Ποιὸς μποροῦσε νὰ συμβουλεύσῃ ἢ νὰ ἐπιπλήξῃ μιὰ βασίλισσα, ἡ ὁποία ἦταν τόσο βαθειὰ πεπεισμένη διὰ τὴν ἀνέκφραστον μηδαμινότητά της ;

***

Μιὰ μέρα ἔφθασε στὸ παλάτι ἕνας μάγος, ποῦ ἐταξείδευε τὸν κόσμο. Ἡ βασίλισσα τὸν προσεκάλεσεν ἀμέσως καὶ τὸν συνεβουλεύθη ζητῶντάς του τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

— Ὡραία μου κυρία, λέγει ὁ ἀσπρομάλλης, μαυροντυμένος ἄνθρωπος, ἀφοῦ εἶχεν ἀκούσει ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν της καὶ ἐγνώρισε τὸ ὄνειρόν της· δύνασθε ν' ἀποκτήσετε τὴν ὠμωμον καὶ τελείαν ἀρετὴν μόνο μ' ἕναν τρόπον.

— Ποῖον ; ἀνέκραξεν διψασμένη ἡ βασίλισσα.

Τὰ διαπεραστικὰ γεροντικά του μάτια ἔπεσαν μὲ συμπάθεια πάνω στὸ ὡραῖο, λουλουδένιο πρόσωπο ποῦ ἦτο ἀνασηκωμένο πρὸς τὸ δικό του. Πεπειραμένος εἰς τὸ νὰ διαβάζῃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, διέκρινεν ἀμέσως τὴν ἀγνότητα καὶ ἀθωότητα αἱ ὁποῖαι ἔλαμπον κάτω ἀπὸ τὴν διάφανην τῆς ὠμορφιᾶς τῆς ἐπιφάνειαν. Ἐστέναξε καὶ εἶπε·

— Πρέπει νὰ καταφύγετε εἰς τὴν μαγείαν. Μονάχη, μέσα στὰ μεσάνυκτα ὑπὸ τὸ φῶς ἑνὸς μικροῦ κεριοῦ πρέπει νὰ κυτάξετε τὸν ἑαυτόν σας μέσα στὸν καθρέφτη μιᾶς ἀπολύτως ἐναρέτου γυναικός.

— Καὶ τί εἶνε μιὰ ἀπολύτως ἐνάρετος γυναῖκα ; ἠρώτησεν ἡ Βασίλισσα.

Τότε ὁ μάγος τὴς ἔδωκε τὴς δώδεκα μεγάλες μυστικὲς δοκιμὲς τῆς ἀρετῆς καὶ ἀνεχώρησε· τὴν δὲ ἀκόμα περάσει τὸ κατῶφλι τοῦ παλατιοῦ, ἡ βασίλισσα εἶχε καλέσει τοὺς αὐλικοὺς τῆς ὅλους καὶ τοὺς διέταξε νὰ στείλουνε παντοῦ κήρυκας καὶ ἀγγελιαφόρους εἰς ἀναζήτησιν τοῦ μαγικοῦ κατόπτρου.

Ἀκόμα καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς, ὅταν ἡ διατυγή της ἀκόμα κ' ἐκεῖ ποῦ ποτὲ ἀνθρώπινο ποδάρι δὲν ἐπάτησε. Στὰ ἄγρια βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια καὶ στὰ παρθένα δάση καὶ στὰ εἰρηνικὰ χωριοεκδάκια καὶ στὰ μοναστήρια ἀπουδήποτε μπορεῖ νὰ βρεθῇ μιὰ ἀληθινὰ ἐνάρετη γυναῖκα. Πάρτε της τὸ καθρέφτη καὶ πληρῶστέ την ὅσα κ' ἂν σᾶς ζητήσῃ.

Ἔπειτα ἡ βασίλισσα ἐπερίμενε.

Ἡ ἔρευνα ὑπῆρξε μακροχρόνιος καὶ ἐπεξετάθη παντοῦ — ἴσαμε τὴν ἄκρη τῆς γῆς.

Οἱ κήρυκες καὶ οἱ ἀγγελιαφόροι ἔφεραν τὸν κόσμον ἄνω - κάτω ζητοῦντες τὸ μαγικὸ καθρέφτη.

***

Πολλὰ φεγγάρια διήρκεσεν ἡ ἔρευνα, μέχρις ὅτου τέλος ἦραν μαντάτα, ὅτι ἡ ἀληθινὰ ἐνάρετος γυναῖκα εὑρέθηκε. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀγγελιαφόρους ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἔρευνάν του καὶ τὼρα ἐπέστρεφε γρήγορα πρὸς τὸ παλάτι. Ἦταν σὰν ὁ ἀέρας νἄφερνε τὰ εὐχάριστα μαντάτα. Κάποιος ἄκουσε ἀορίστος ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης γυναίκας ἦταν λευκὴ καὶ ἄσπιλος σὰν τὸ χιόνι τοῦ βουνοῦ, πῶς οὔτε ἡ παραμικρὰ κηλὶς ἁμαρτίας ὑπῆρχε στὴν ἀθῶα καρδιὰ της καὶ τέλος ὅτι εἶχε δοκιμάσει ἐπιτυχῶς τὴν ἀρετήν της εἰς τὰς δώδεκα δοκιμάς, ποῦ ὁ μάγος ἤξερε καὶ εἶχε πῆ καὶ στὴ βασίλισσα.

— Θ' ἀγοράσω τὸν καθρέφτη της, ἀνέκραξεν ἡ Βασίλισσα ἀκόμα κ' ἂν εἶνε ὅλος ἀπὸ χρυσάφι καὶ κεντημένος μὲ διαμάντια καὶ μαργαριτάρια. Θὰ τὸν ἀγοράσω ἀδιάφορο πόσο θὰ μοῦ ζητήσῃ. Κι' ἂν δὲ θέλει νὰ τὸν ἀποχωρισθῇ θὰ τῆς τὸν δανεισθῶ, ἂν προτιμᾷ ἢ ἂν οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο δέχεται θὰ τῆς τὸν κλέψω, θὰ τῆς τὸν πάρω καὶ μὲ τὴ δίκα ἀκόμα. Τώρα, ὅσο γιὰ τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι, ποῦ μοῦ φέρνει τὰ χρυσᾶ μαντάτα θὰ τὸ ἀνταμοίψω ὅσων ποτὲ μου δὲν ἀντήμοιψα ἄνθρωπο.

Τέλος ὁ ἀγγελιαφόρος παρουσιάσθη πρὸ τῆς Μεγαλειότητός της. Ἐπροχώρησε μαζωμένος καὶ μὲ πικραμένο ὕφος.

— Μ' ἄδεια τὸ χέρια ἐπιστρέφεις ; ἀνέκραξεν ἡ βασίλισσα ἔκπληκτος καὶ ἀπογοητευμένη.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, ἀπεκρίθη ὁ νέος· ἡ γυναῖκα λέγει πῶς ποτὲ στὴ ζωή της δὲν εἶχε καθρέφτη.

— Ἀλλοί καὶ τρισαλλοί, στέναξεν ἡ βασίλισσα· καὶ δὲ σοῦπε γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἔπασε ποτὲ καθρέφτη στὰ χέρια της.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, μοῦ εἶπε.

— Γιὰ ποιὸν λοιπόν ;

— Μοῦ εἶπε, ἐπειδὴ ἦταν πάντοτε τρομερὰ ἠσχημη.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΚΥΡΙΑΚΗΝ,,

Κύριε Ἀρχισυντάκτα,

Εἰς τὸ φύλλον τῆς προσφιλοῦς «Κυριακῆς» τῆς 10ης Ἰουλίου εἶδον νὰ παραλονῆσθε ὅτι ἐπισκεφθέντες τὰ μωσαϊκὰ Σπάρτης, τὰ ἠβρατε εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Δὲν σᾶς ἀδικῶ, διότι μένετε μὲ τὴν παλαιὰν ἐντύπωσι ποῦ τὰ ἐπεσκέφθητε καὶ ὄχι μὲ τὴ νέα ποῦ μπορεῖ ν' ἀποκομίσετε ἐπισκεπτόμενοι αὐτὰ ἐκ νέου.

Διὰ τὴν «Ἀρταγὴ τῆς Εὐρώπης» καὶ τὸν «Ὀρφέα», τὴ δημόσιον διεπραγματεύετο μὲ τὸν ἰδιοκτήτην δεκαπέντε ὁλόκληρα ἔτη διὰ νὰ τὰ ἀπαλλοτριώσῃ, ὅτε ἐδέησε πρὸ τριετίας νὰ κλείσῃ συμφωνίαν. Πέρυσι δὲ τὸ γραφεῖον τῶν δημοσίων ἔργων ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων προέβη εἰς τὴν ἀνέγερσιν ἰδιαιτέρου μουσείου κατὰ σύστημα ἐφάμιλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐφυλάχθη καὶ τὸ ἕτερον θαυμάσιον εὑρεθὲν μωσαϊκὸν τὸ παριστῶν τὸν Ἀχιλλέα ἀνακαλυπτόμενον ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῷ μέσῳ τῶν γοργῶν τοῦ Λυκομήδους τῆς Σκύρου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ μουσεῖον μας, τοῦτο πρὸ τετραετίας ἐπεσκευάζετο ἐπιμελῶς πρὸς βορρᾶν καὶ νότον καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπισκεφθέντες τοῦτο τὸ εἴδατε εἰς ἀναμαλίαν.

Ἤδη ὅμως ἔχει καταρτισθῇ ὅριστα χάρις εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ ἐφορεύοντος γυμνασιάρχου κ. Σκορδούλη. Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα συμφωνῶ πληρέστατα μαζί σας διὰ τὴν ἀκηδείαν τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύει ἡ πολιτεία πρὸς τοιαῦτα ἐθνικὰ κειμήλια. Πρὸ μηνὸς μάλιστα ἀνευρέθη μωσαϊκὸν παριστῶν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος εὑρεθέντος ὁμοίου, καὶ ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἀναφορὰς δὲν ἐστειλεν ἕνα εἰδικὸν ὅπως λάβῃ προφυλακτικὰ μέτρα. Ἀτυχῶς ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία δὲν δύναται νὰ κάμῃ τίποτε. Χρειάζονται εἰδικοί.

Σπάρτη.

Μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς

Ι. Δ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

ΠΟΙΟΥΣ ΕΥΝΟΕΙ Η ΤΥΧΗ

ΗΣΤΡΑΤΟΚΟΠΑ

Ἡ Τύχη ποσταμένη ἕνα βράδυ
ἐμπῆκε μέσ' στὸ ἤρεμο χωριό.
Ἀραδιαστὰ τὰ φτωχικὰ μέσ' στὸ σκοτάδι
κοιμώντανε τὸν ὕπνο τὸ γλυκό.

Μόνο σὲ μιὰ καλύβα πέρα κεῖ στὴν ἄκρη
λυχνάρι τρεμοσβύνουνταν μικρὸ
σκοπῶντας ὁλοτρίγυρα μὲ χάρι
τὸ φῶς του τὸ γλυκὰ τὸ μελχρό.

Βραδὺ τὸ ποσταμένο της τὸ ὄβημα
γιὰ τὴν καλύβα ὁδηγᾶ τὴ φτωχική
στὸν ἀργαλιό της καθισμένη τὰ ποικιλά της
μιὰ κόρη ν' ἀποφαίνῃ βρίσν' ἐκεῖ.

—Κόρη μου, καλησπέρα, στρατοκόπα
καὶ ποσταμένη φιλοξένια σοῦ ζητῶ.
Ὅλο τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ κατακλεισμένα
τόσῳ νωρίς. Ποῦ νὰ ξεμείνω ; Ἤρθα δῶ ...

—Καλὸ στὴν ἀφεντιά σου τέτοια ὥρα
ποῦθ' ἔρχεσαι κυρὰ καὶ γιὰ ποῦ πᾷς ;
—Μητέρα μουσαφίρης στρατοκόπος
μᾶς ἤλθε· ξίπνα, ξύπν' ἂν ἀγαπᾷς.

Ξυπνῶντας ἡ γρηοῦλα νυσταγμένη
μιὰ ρήγισσα πανεύμορφη θωρεῖ
στῆς κόρης τὴς τὸ πλάγι καθισμένη
καὶ μὲ γλυκόφθογγη μιλῶντας της φωνή.

«Εἶμαι ἡ Τύχη ποῦ ὑψώνω τοὺς ἀνθρώπους
ποῦ δίνω βιός, χαρὰ καὶ εὐτυχία.
Εἶμαι ἡ Τύχη ἡ σκληρὴ ἡ καταλύτρα
ποῦ σπέρνω γαλασμὸ καὶ δυστυχία.

Τὴν ἄλλη μέρα γλέντια, χαροκόπια
τραγούδια ἀντιλαλοῦσαν στὸ χωριό.
Ἡ κόρη τῆς γρηᾶς ἡ προκομένη
παντρεύονταν τοῦ Δήμαρχου τὸ γιό.

Σπρος.

ΕΥΑΓ. ΜΟΝΟΓΥΙΟΣ

ΟΙΝ ΤΑΣ ΟΡΑΙΑΣ ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Ὁ δρόμος τῆς παραδοξολογίας εἶνε ὁ δρόμος τῆς ἀληθείας.

***

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐχρεωκόπησαν διότι ἐτόλμησαν πολὺ εἰς τὸν πεζὸν μας αἰῶνα. Νὰ καταστραφῇ κανεὶς διὰ τὴν ποίησιν εἶνε ἀληθινὴ τιμή.

***

Ὅταν εἶνε κανεὶς ἐρωτευμένος καταχρᾶται τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ στὸ τέλος φθάνει νὰ καταχρασθῇ καὶ τῶν ἄλλων. Ὁ κόσμος αὐτὸ τὸ ὀνομάζει εἰδύλλιον.

***

Εὑρίσκει κανεὶς εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ ξεφορτώνεται ἀκριβῶς ἐκείνους τῶν ὁποίων ἔχει τὴν μεγαλυτέραν ἀνάγκην.

***

Σήμερον πολλοὶ ἄνθρωποι πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πεῦαντιλαμβάνονται, ὅτι τὰ μόνα πράγματα ποῦ τοὺς ζωτέραν λογικὴν καὶ μόνον ὅταν ξεψυχοῦν πλέον εὐχαριστοῦν εἶνε τὰ σφάλματά των.

***

Ἠμπορῶ νὰ παραδεχθῶ ἐπὶ τέλους τὴν κτηνώδη δύναμιν, ἀλλ' ἡ κτηνώδης λογικὴ εἶνε ἀνυπόφορος. Ἡ ἐπικράτησίς της ἔχει κάτι τι τὸ ἄδικον καὶ συγχίζει τὸ μυαλό.

***

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εὑρίσκουν ἀσχήμους προθέσεις ὡραῖα πράγματα εἶνε ἀνεπτυγμένοι. Εἰς αὐτοὺς ἀποθελκτικοί. Καὶ αὐτὸ εἶνε σφάλμα'

***

Ἐκεῖ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΞΑΔΕΛΦΗΣ ΣΑΣ

ΚΑΤΩ Η ΜΟΔΑ

Ἀγαπημένες ξαδερφοῦλες,

Γνωστὸς χρονογράφος πρωϊνῆς ἐφημερίδος ἔγραφε πρὸ ἡμερῶν κάτι σχετικὸ πρὸς μίαν διαταγὴν τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἔλεγε μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ντύνονται αἱ κυρίαι καὶ αἱ δεσποινίδες μας δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸν τρόπον τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν.

Διὰ νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ εἶνε σοφὸς παρατηρητής. Ἡ τελευταία προσπάθεια τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κόσμου ὅπως μιμηθῇ τὰ ἤθη τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἔφερε καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ντυσίματος ποῦ ἐξομοιώνει τελείως τὴν κυρίαν τοῦ σαλονιοῦ μὲ τὴν κοινὴν γυναῖκα. Ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶνε κανεὶς μύωψ διὰ νὰ τὸ παρατηρήσῃ. Ἐὰν ἡ ἐξομοίωσις αὐτὴ τοῦ ἱματισμοῦ ὑποτιμᾷ ἢ τιμᾷ τὰς κυρίας τοῦ τιμίου κόσμου ἢ ὠφελεῖ ἢ βλάπτει τὰ ἑλληνικὰ ἤθη αὐτὸ τ' ἀφίνω εἰς τὴν ἰδικήν σας ἀντίληψιν. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο περιορίζομαι νὰ ὁμολογήσω μόνον ὅτι γιὰ τὸ δικό μου γοῦστο ἡ Ἀθηναία ἔχασε πολὺ αἰσθητικῶς μὲ τὸ νέον της ντύσιμο. Τὴν ἐνθυμοῦμαι ὀλίγα χρόνια ἐνωρίτερον νὰ περνᾷ κάτω ἀπὸ τὴν δενδροστοιχίαν μὲ μίαν λιτὴν ἐνδυμασίαν, ἡ ὁποία ὅμως ἐκρατοῦσε εἰς τὴν γραμμήν της ὅλη τὴν πλαστικότητα τῆς λιτότητος καὶ τοῦ ἁπλοῦ. Ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως παρουσίαζε τὴν πειὸ καλλίγραμμη σιλουέττα, ἡ ὁποία ἐπεβάλλετο εἰς κάθε γοῦστο καὶ ἱκανοποιοῦσε κάθε καλλιτεχνικὴν ἀπαίτησιν. Ἡ Ἀθηναία τότε μὲ τὸν ἰδιαίτερον τρόπον τοῦ ντυσίματός της κατώρθωνε νὰ διακρίνεται ἀπὸ ὅλας τὰς Εὐρωπαίας ὁμοφύλους καὶ νὰ κρατῇ τὸ ἐγώ της καὶ τὴν ἀτομικὴν μορφήν της. Τότε ἡ τουαλέττα της εἶχε τὸ «κασὲ» τῆς ἰδικῆς της δημιουργίας, τώρα ἔχει τὸ ἀκαλαίσθητον τῆς μιμήσεως. Τώρα τὴν βέπετε νὰ περνᾷ καὶ σᾶς θυμίζει ὅλας τὰς φυλὰς τῆς ὑφηλίου. Εἰς τὸν ἴλιγγον ποῦ τὴν παρέσυρε ἡ μέθη τοῦ νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς τὴν Εὐρωπαίαν γυναῖκα οἱουδήποτε ἔθνους, φορτώνεται μὲ τὰ ἐκκεντρικὰ γοῦστα ὅλων μαζὺ τῶν ἐθνικοτήτων καὶ παρουσιάζει ἕνα κωμικὸν ροκοκό.

Ἀλλὰ τάχα ἡ μεταλλαγὴ καὶ τοῦ ἱματισμοῦ της εἰς τί ὀφείλεται; Φαντάζεσθε ὅτι ἡ παραδειγματικὴ καλλαισθησία τῆς Ἑλληνίδος ἄλλαξε μὲ τόσην παράδοξον ταχύτητα ἢ μήπως παίει κανεὶς ἄλλος; Ἡ ἀτομική μου κρίσις λέγει ὅτι παίει ὁ ἄνδρας. Κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε ὁ μόνος ἠθικὸς αὐτουργὸς τῆς μεταλλαγῆς ὄχι τόσον τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ, ἀλλὰ καὶ γενικὰ τῶν παλαιῶν μας ἠθῶν. Αὐτὸς ἐπέβαλεν εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὸ τὸ γυμνικὸν τουαλετάρισμα τὸ δῆθεν σ ὶ κ, διότι τῆς ἔδωσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι μόνον ἔτσι τοῦ ἀρέσει. Ἐὰν ἡ γυναῖκα δὲν τὸν ὑπάκουε καὶ δὲν συνεμορφοῦτο μὲ τὸ γοῦστό του ἐγνώριζε ὅτι θὰ τὸν ἔχανε καὶ θὰ τὸν ἐκέρδιζεν ὁ ξένος κόσμος, ποὺ ἐπλημμύρισε τελευταίως τὴν Ἀθήνα καὶ διέθωσε τὰ ἐκφυλισμένα ἤθη του. Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἡ μὲν Ἀθηναία χάνει τὴν ὁμορφιά τῆς ἁπλότητός της, οἱ δὲ ἄνδρες οἱ δημιουργοὶ αὐτοῦ τοῦ κακοῦ σκορπίζουν τὸ χρῆμά των ὄχι μόνον εἰς ἀνωφελῆ πολυτέλειαν, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον.

Δὲν θὰ ἦταν σωστὸ ἀρά γε, καλὲς ξαδελφοῦλες, νὰ κάνουμε μιὰ συστηματικὴ προπαγάνδα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό; Ἀπαντήσατέ μου καὶ γείνομαι ἀρχηγός σας.

Μὲ ἀγάπην

Ἡ ἐξαδέλφη σας

ΑΙΜΙΛΙΑ»

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣ

Η μεγάλη φιλελληνίς Βασίλισσα τῆς Βαυαρίας Θηρεσία. Συγγενὴς τοῦ Ὄθωνος καὶ ἐξαδέλφη τῆς Ἀμαλίας. Ἡ σημερινὴ Βασίλισσα τῆς Βαυαρίας ἔχει ἐπισκεφθῆ τὴν Ἑλλάδα καὶ εἶνε ἡ φιλελληνικωτέρα τῶν ξένων ἐστεμμένων τῆς γῆς.

Εἰς τὴν εἰκόνα ἡ ὑπογραφὴ, Ἑλληνιστὶ, γραμμένη, εἶνε ἰδιόχειρος τῆς Βασιλίσσης Θηρεσίας.

Η ΟΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Πόσο καλὰ θὰ ἦταν ἂν οἱ ἀεροπόροι μας εἶχαν τὴν ὅρασι τῶν πτηνῶν.

Κανένα ζῶο — πολὺ περισσότερο κανένας ἄνθρωπος — δὲν ἔχει οὔτε κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν ἔντασιν τῆς ὁράσεως τῶν πτηνῶν.

Λέγεται ὅτι ὁ ἀετὸς μπορεῖ νὰ κυττάζῃ ἀτενῶς τὸν ἥλιο. Εἶνε ὅμως δύσκολο νὰ τὸ παρατηρήσωμε, καθόσον σπανίως δυνάμεθα νὰ τὸν ἴδωμεν.

Τὰ μικρὰ πτηνὰ ἐν τούτοις — τὰ ὁποῖα ὅλοι μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε — ὑπάνται γὰ διακρίνουν ἕνα ἀρπακτικὸ ὄρνεο εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μιλλίου.

Παρατηρήσατε κατὰ τὸ «ξύπνημα», μιὰ λαμπρὴν ἡμέρα, τὰ πουλιὰ τῆς γειτονιᾶς. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλα ψάλλουν ἐν χορῷ. Ἔπειτα ξαφνικὰ ἕνας θόρυβος γίνεται. Οὔτε ἕνα πουλὶ ἀκούεται ἢ φαίνεται γιὰ μιὰ στιγμή. Σηκώσατε τὰ μάτια σας καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι κάποιο γεράκι ἢ ἄλλο ἀρπακτικὸ φαίνεται στὸν οὐρανὸ καὶ τὸ ὁποῖον μόλις θὰ μπορέσετε νὰ διακρίνετε. Τὰ πουλιὰ τὸ εἶχαν ἰδῆ πολὺ πρὶν ἀπὸ σᾶς καὶ γιὰ τοῦτο ἀναταράχθηκαν κ' ἔπαυσαν νὰ κελαϊδοῦν.

ΤΟ ΦΙΑΝΜΑ

Μαζὶ στὸ περιβόλι ἐκατεβήκαμε
Σφικτὰ, σφικτὰ πασμένο ἀπὸ τὰ χέρια
Μὲ τὴν ψυχὴ στὰ χείλη ἐφιλιθήκαμε
Σὰν ἄχολα κι' ἐρωτευμένα περιστέρια.

Πλὴν τῆ στιγμὴ ποῦ τοῦ φιλιοῦ αἰσθανθήκαμε
Τὴν γλύκα κι' ἀνεβήκαμε στὰ ἀστέρια
Ἐξύπνησα ... καὶ εἶδα στὸ πλευρό μου
Πῶς ἐφιλοῦσα τὸ ... προσκέφαλό μου.

«Ἀόμπων Ἥλιος»

ΕΛΛΑΔΑ

Μετάφρασις ὑπὸ ΛΕΑΝΤΡΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Ἡ θάλασσα ἦτανε σὰν ἀπὸ ζαφεῖρι, καὶ τὰ σύννεφα φλογισμένα σὰν ὀπάλι ἀναμμένο· τ' ἀγέρι φυσοῦσε πρίμα καὶ μᾶς ἔφερνε πρὸς τὴς γαλάζιες χῶρες τῆς ἀνατολῆς. Ἀπὸ τὴν πλώρη ἀγνάντεψα μ' ὁλόγογη ματιὰ τὴ Ζάκυνθο, μέσα ἀπὸ τὴς ἐλληνῆς τοὺς κρυψῶνες καὶ τὰ λιμάνια καὶ τὰ γκρεμόβραχα τῆς Ἰθάκης, τοῦ Δικαίου τὴ χιονισμένη κορφὴ, κ' ὅλες τὴς ἀνθόσκαρτες Ἀρκαδιὲς ραχοῦλες. Τὸ πανὶ χτυποῦσε ἀπάνω στὸ κατάρτι, στὸ πλάι τοῦ καραβιοῦ μουρμούριζε ὁ ἀχὸς τοῦ κυμάτου, καὶ κορασιῶν ὁ ἀχὸς ποῦ γελοῦσανε στὴν πρύμνη. Ἄλλος ἦχος κανένας· ναὶ σὰν ἄρχισε νὰ καίνεται πύρινη καὶ ἡ δύση, καὶ κοβάλλα στὰ κύματα νὰ τρέχῃ κατακόκκινος ὁ ἥλιος, — τότε πιὰ πατοῦσα στὸ χῶμα τῆς Ἑλλάδας ἀπάνω.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΙΛΔ

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕ ΤΙΠΟΤΕ

— Ἄχ, Λεωνίδα μου, λέγει ἡ κυρία Μπούμ, τὸ παιδὶ κατάπιε μιὰ δραχμή.

Ὁ κύριος Μπούμ ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν τσέπη ἔβγαλε τὰ λιανὰ ὅλα καὶ τὰ κύτταξε μὲ προσοχή.

— Μὴν ἀνησυχῆς καθόλου, Κλεοπάτρα μου, τῆς εἶπε μὲ ἀπάθεια· ἦταν κείνη ἡ ψεύτικη, ποῦ δὲν ἤξερα μὲ ποιὸν τρόπο νὰ ξεφορτωθῶ.

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΘΑΤΡΩΓΑΝ

Ἡ κ. Πίφ. — Ἐσὰ θηκαν ἐντελῶς τὰ ξύλα καὶ τὸ γκὰς ἔχει κοπῆ.

Ὁ κ. Πάφ. — Ζήτω. Ἔτσι δὲ θὰ μπορέσῃ ὁ μάγερας νὰ μᾶς κάψῃ τὸ φαγητό.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

9

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὰ δένδρα τοῦ κήπου ἐφωτίζοντο φαντασμαγορικά. Τὸ ἀπέναντι μυστηριῶδες παράθυρο ἦταν μισοανοιγμένο, ἀλλὰ τὸ δωμάτιο δὲν εἶχε κανένα φῶς.

— Γυναῖκα, Σίβυλλα, Σφίγγα, Μυστήριο, Αἴνιγμα, εἶσαι κάτι πολὺ γλυκὸ, μὲ ὅσα φαρμάκια κι' ἂν μᾶς ποτίσῃς ...

Ἔτσι ἐσυλλογίζετο ὁ Παῦλος καθισμένος στὸ παράθυρο καὶ στηρίζων τὸ φλεγόμενον κεφάλι του μέσ' στὰ χέρια του.

Ἐσηκώθηκε, ἐμπῆκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου του καὶ ἄναψε τὸ ἠλεκτρικό.

Ὡς διὰ μαγείας σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ ἀπέναντι δωμάτιο ἐφωτίσθη καὶ ἐπρόβαλε στὸ παράθυρο ἡ ἴδια γυθεινὴ ὀπτασία.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε, ἐψιθύρισε ὁ Παῦλος.

Ἐπλησίασε στὸ παράθυρο.

Ἡ κόρη, στὰ ἄσπρα ντυμένη, ἐστέκετο ἀκίνητη. Ἀλλὰ νὰ, ἄξαφνα ἄρχισε πάλι νὰ τοῦ γνέφῃ ὅπως καὶ τὴν γυθεινὴν νύχτα.

— Μὲ κοροϊδεύει ἢ εἶνε τρελλὴ ; ἐσκέφθη ὁ Παῦλος.

Ἠθέλησε νὰ τὴν ρωτήσῃ, ἀλλὰ πάλι ὁ φόβος μήπως τὸν ἀκούσουν ἀπὸ τὴν Πανοὶν τὸν συνεκράτησε.

Τῆς ἔκανε ἕνα νόημα, μιὰ χειρονομία, ἡ ὁποία ἐρώτανε· «Τί θέλετε;»

Ἐκείνη ἐξακολούθησε ζωηρότερα νὰ τοῦ γνέφῃ. Τὸν ἐπροσκαλοῦσε νὰ πάῃ ἐκεῖ. Δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία γι' αὐτό. Ἀλλὰ πάλι γιατί χθὲς τοῦ ἔφτιαξε αὐτὸ τὸ παιγνίδι;

Ἐδίσταση λίγο, ἀλλὰ ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ πάλι. Σιγὰ, σιγὰ κατέβηκε κ' εὑρέθηκε στὸν δρόμο, κλείνοντας ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ τὴν ἐξώπορτα.

Τὸ καρδιοχτύπι του εἶνε ἀδύνατο νὰ περιγραφῇ. Τὸ κεφάλι του ἐπήγαινε νὰ τοῦ φύγῃ ἀπὸ τὸν πονοκέφαλο.

Ἔσπρωξε τὸν δρόμο. Ἔφθασε στὴν ἐξώπορτα τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ ἐξώπορτα ἦταν μισοανοιγμένη. Ἔσπρωξε τρέμων ν' ἀνοίξῃ καὶ ἡ βορειὰ ἐξώπορτα ἄνοιξε μόνη της.

Κ ἐφάνη ἡ ὁλόλευκη ὀπτασία τῆς κόρης.

Ὁ Παῦλος ἔμπαινε στὸν ὀνειρώδη κόσμο τῶν παραμυθιῶν τῶν χιλίων καὶ μιᾶς νυκτῶν τῆς Χαλιμᾶς. Δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτε. Καθὼς ἦταν μάλιστα ζαλισμένος, ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τὸ κορμί του ἱδρωμένο κ' ἕνα ρίγος νὰ τοῦ διατρέχῃ ὁλόκληρη τὴν σπονδυλικὴ του στήλη.

— Ἐλάτε μέσα, ἄκουσε μιὰ σιγανὴ, γλυκειὰ φωνή.

Τέτοια τὴν ἐφαντάζετο ὁ Παῦλος τὴν φωνὴν τῶν ἀγγέλων στὸν Παράδεισο.

Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Τρέμων ἔνοιωσε μέσ' στὸ χέρι του τὴν ἀπαλότητα τοῦ χεριοῦ ἐκείνου.

— Ἐλάτε...

Καὶ τὸν ἔσυρεν ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ σκάλα ἦταν φωτισμένη.

Ὁ Παῦλος ἀνέβαινε, ζαλισμένος, ἐν ᾧ τὸ καρδιοχτύπι του ἦταν ἀπερίγραπτο. Ἐπατοῦσε μὲ τὴς μύτες τῶν παπουτσιῶν, γιὰ νὰ κάνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν λιγώτερο θόρυβο. Ἡ λευκοφόρος ὅμως κόρη, τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος δὲν ἐτολμοῦσε σχεδὸν ν' ἀτενίσῃ κατὰ πρόσωπον, εἶχεν ἕναν ἐλεύθερο ἀέρα, σὰν νὰ μὴν ἐφοβόταν τίποτα, σὰν νὰ μὴν εἶχε νὰ δώσῃ σὲ κανένα λογον δι' ὅ,τι ἔκανε.

—Μὴ φοβᾶσθε.... εἶπε στὸν Παῦλο. Στὸ ἐπῆτι δὲν εἶνε κανείς. Εἶμαι ὁλομόναχη..

Ὁ Παῦλος ἀνέπνευσε. Δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ἄλλο ἐκείνη τὴν στιγμή. Αἰσθάνθηκε μόνο μίαν ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι. Ἠμποροῦσε ν' ἀνεβαίνῃ τὴν σκάλα χωρὶς φόβο καὶ τὸ τρομερὸ καρδιοχτύπι του, ποῦ τοῦ ἔσπαζε τὸ στῆθος, μποροῦσε νὰ πάψῃ.

Ἐμπῆκαν, περνῶντας ἕνα διάδρομο, σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο. Ἦταν ἀκριβῶς τὸ δωμάτιο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπρόβαλε καὶ τοῦ ἔγνεφε ἡ μυστηριώδης κόρη. Ἀπὸ τὸ παράθυρο, ρίχνον τας μιὰ ματιὰ ὁ Παῦλος, εἶδεν ἀπέναντι τὸ δωμάτιό του καὶ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο σκοτεινό. Τὸ φεγγαρόφωτο ἔπεφτε στὸν κῆπο σὰν ἀναλυμένο παλαιὸ λοῆμι καὶ ἡ ἡσυχία τῆς νύκτας ἦταν ἀπόλυτη...

***

Γλυκὲς ὧρες τῆς νεότητος, πῶς περνᾶτε χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ αἰσθανθοῦμε τὸ μεγαλεῖόν σας καὶ τὴν εὐτυχία σας... Γυναῖκες ποῦ περνᾶτε καὶ φεύγετε ἐμπρὸς ἀπὸ τὴς ἡμέρες τῆς νεότητός μας, σὰν μέλισσες ἐπάνω σ' ἄνθη.. Ἀφήνετε πάντα κάτι στὸ πέρασμά σας... Ὅσο μεγάλι κομμάτι ἀπ' τὴν ψυχή μας κι' ἂν μᾶς πέρνετε φεύγοντας, πάντα μᾶς ἀφήνετε κάτι δικό σας... Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία εἶνε κάτι ἀποσοδιόριστο καὶ ἀκατανόητο, ποῦ δὲν φωνάζει· «Νὰ, ἐδῶ εἶμαι...» Ἀσύλληπτο καὶ ἀφάνταστο. Μᾶς κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά της κάποτε καὶ τὸ μεθύσι μας εἶνε τέτοιο, ποῦ δὲν τὴν νοιώθουμε. Τί νοιώθει ἄνθρωπος, εὐριακόμενος εἰς τὴν ἐσχάτην μέθην, ὅταν κρατῇ στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὡραιοτέρη τῶν γυναικῶν τῆς γῆς; Τίποτε. Μπορεῖ νὰ διαισθάνεται μονάχα τὴν εὐδαιμονία του Ὅταν ξυπνήσῃ, εἶνε μόνος...

***

Ἦταν ἀπείρως ὡραιότερη ἡ κόρη ἀφ' ὅ,τι τὴν εἶχε ἰδῆ ἀπὸ μακρυὰ ὁ Παῦλος καὶ ἀφ' ὅ,τι τὴν εἶχε φαντασθῆ. Ἡ χλωμάδα της εἶχε κάτι ἱερὸ, κάτι ἅγιο—ἔμοιαζε σὰν χλωμάδα γλυκειὰ, ἤρεμη χλωμάδα Παναγίας σὲ εἰκόνισμα παλαιϊκό. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της ἔχυναν ἕνα μελαγχολικὸ φῶς καὶ ἡ λάμψις τους καὶ ἡ γυαλιστεράδα τοὺς ἦταν ἀλλόκοτη. Τὰ χείλη της; ἦσαν ὁλοπόρφυρα σὰν φλογισμένα. Δὲν ἦταν ἀδύνατη, ἀπεναντίας ἡ διάπλασίς της ἦταν σχεδὸν ἄφθονη καὶ πλούσια. Τὸ πρόσωπό της, στρογγυλὸ, κατέληγε εἰς ἕνα πηγοῦνι, ποῦ ἔκανε μιὰ μικρὴ κοιλίτσα ἀπείρου γλυκύτητος. Τὰ μαῦρα τόξα τῶν λεπτῶν φρυδιῶν της ἔδιναν στὴν μορφή της ἕναν ἀριστοκρατικὸ ἀέρα. Τὰ μαλλιά της, μαῦρα σὰν φτερὰ κορακιοῦ, πυκνὰ καὶ πλούσια, ἐστεφάνωναν τὴν θείκὴν χλωμάδα τοῦ προσώπου της, σὲ κυματίσματα λάμποντος μαύρου χρώματος.

Ὁ Παῦλος ἐθυμάτανε ὅλες τὴς γυναῖκες, ποῦ εἶχε γνωρίσει εἰς τὸ παρελθόν. Ἐθυμιότανε ἀκόμη καὶ τὴν ἔανθὴ Πετροῦλα καὶ τὴν Ἕλλυ, τὴν μισόγυμνη Γερμανιδοῦλα, ποῦ πρὸ ὀλίγης ὥρας εἶχε στὴν ἀγκαλιά του στὸ καφεσαντάν. Ἀλλὰ καμμία δὲν ἦταν ὅπως ἡ χλωμὴ αὐτὴ κόρη, ποῦ ἦταν κοντά του ἐκείνη τὴν μυστηριώδη νύκτα.

— Καθῆστε, κόρη Νεκάλη, τοῦ εἶπε μὲ τὴν ἴδια γλυκειὰ φωνὴ ἡ χλωμὴ κόρη.

Ἀλλὰ στὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας βήχας δυνατὸς τῆς ἔπνιξε τὴν φωνὴ στὸ στόμα Πολὺ δυνατὸς καὶ πολὺ ἐπίμονος ἦταν αὐτὸς ὁ βήχας, κ' ἐφαινετο πῶς ἤθελε νὰ ξεσχίσῃ τὸ ὀβρὸν στῆθος τῆς χλωμῆς κόρης.

Ὁ Παῦλος δὲν ἐπρόφθασε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του καὶ θὰ ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ πῶς ἤξερε ἡ κόρη ἤξερε τὸνομά του. Ἀποποιὸν εἶχε μάθῃ τ' ὄνομά του. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ ἄσχημος βήχας τὸν ἔκανε νὰ σηκωθῇ. Τὸ πρόσωπο τῆς κόρης εἶχε γείνῃ κόκκινο. Τὸ ἕνα χέρι τὸ ἔφερε στὸ στῆθος, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκρατήσῃ κάτι μέσ' στὸ στῆθός της, κάτι ποῦ τὴν ἔπνιγε. Καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔφερε τὸ μανδῆλι στὸ στόμα.

— Τί ἔχετε, δεσποινίς;...

Ἐκείνη ἐκάθησε σὲ μιὰ σαλζ-λόγκ.

Ἐχαμογελοῦσε.

— Δὲν εἶνε τίποτα .. Αὐτὸς ὁ βήχας..

Ἀλλὰ νέον, ὁρμητικώτερον ἀπὸ τὸ πρῶτο κῦμα βηχὸς τὴν ἔπνιξε πάλι.

— Νὰ σᾶς δώσω κάτι, δεσποινίς; ἐρώτησε μὲ ἀμηχανία ὁ Παῦλος. Δὲν πέρνετε τί - ποτα ;...

— Μὴν ἀνησυχῆτε .. Ἔτσι μοῦ περνᾷ.... Πρέπει νὰ καθήσω λίγο ξαπλωμένη..

Ἐξαπλώθηκε σὴν σαλζ-λόγκ, κρατῶντας πάντα τὸ μανδῆλι στὸ στόμα. Τὸ πρόσωπόν της τὼρα εἶχε γείνῃ κάτωχρο.

Ὁ Παῦλος ἔρριχνε γρήγορα, σὰν φοβισμένα ἀκόμη βλέμματα πότε στὴν κόρη, πότε γύρω στὸ δωμάτιο. Ἕνα μεγάλο κρεββάτι ὁλόλευκο, γαμηλὸ. ἀπὸ πολύτιμο ξύλο φτειαγμένο, μὲ περίεργες γλυφὲς σὸ ἐπάνω μέρος, ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ πρωσκέφαλα, ἦταν ἕτοιμο. Ἐπεριμένε κάποιον γιὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν εἶχε πέσῃ ἀκόμη νὰ κοιμηθῇ. Προφανῶς ἡ κόρη ἔμεινε ἔως τὴν ὥραν ἐκείνη ἄγρυπνη. Ἀλλὰ γιατί; Ὁ Παῦλος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πιστέψῃ τὴν σκέψι, ποῦ ἐπέρασεν ἀστραπιαίως ἀπὸ τὸ μυαλό του. Γι' αὐτὸν ἀρά γε ἐπερίμενε; Τῆς εἶχε κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον; Τὸν ἀγαποῦσε;

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόσθασε καλὰ καλὰ νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν σκέψι, γιατί ἄξαφνα ἡ ὡραία κόρη ἐσηκώθη.

Ἔφερε καὶ τὰ δυὸ χέρια στὸ στόμα, ἔσκυψε καὶ μονομᾶς ἕνα μικρὸ κόκκινο κῦμα ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ τῆς ἔβαψε τὰ χέρια καὶ ἔπεσε χάμω στὸ πάτωμα.

Ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ Παύλου ἐκεῖνο τὸ ἐξαφνικὸ κόκκινο ἔλαμψε σὰν ἀστροπελέκι. Τὸν ἴδιον τρόμο τοῦ ἐπροξένησε τὸ αἷμα ἐκεῖνο, ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κόρης.

Τί νὰ κάνῃ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ξένο σπῆτι, ὁλομόναχος, δύο ὧρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα. μὲ μιὰ κόρην ἄρρωστη; Πῶς νὰ τὴν βοηθήσῃ; Χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν ἀπόφασι μέσ' στὸ μυαλό του ἐπλησίασε τὴν κόρη καὶ μὲ τρέμοντα χέρια τὴν ἐκράτησε ἀπὸ τὸ μπράτσο

Εἶχε τὴν ἑτοιμότητα νὰ τῆς πῇ λόγια παρηγορητικά.

— Μὴ φοβᾶσθε, δεσποινίς.... Δὲν εἶνε τίποτα...

Ἐκείνη ἐκάθησε ἤρεμη πάλι στὴν σαλζ-λόγκ. Ἀπὸ τὸ πρόσωπό της εἶχε φύγει ἡ στιγμιαία κοκκινάδα καὶ εἶχεν ἀπλωθῇ μία ἐπερβολικὴ ὠχράδιαις. Στὰ μάτια της γύρω ἐσχηματίζοντο στεφάνες βαθυγίανες καὶ ὅλη της ἡ ὕπαυξις ἐδείχνε μιὰν ὑπερτάτη κούρασι καὶ αὐτοεγκαταλείψι.

Στὰ χείλη της, τὰ ὁποῖα εἶχαν χλωμιάσῃ, ἄνθιζε ἕνα χαυόγελο βαθυτάτης πικρίας.

— Μὴ φοβᾶσθε, δεσποινίς, ἐπανέλαβεν ὁ Παῦλος. Δὲν εἶνε τίποτα...

—Τί νὰ φοβηθῶ; εἶπεν ἡ κόρη. Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ σᾶς ἀνησύχησα.

Καθῆστε, σᾶς παρακαλῶ....

Ἡ φωνή της ἦταν ἐξασθενημένη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ

Ένα μαγευτικό εἰς χιοῦμορ, ζωντανότητα, χάρι καὶ ὕφος διήγημα ὑπό τῆς γνωστῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως

ΕΛΛΑΣ Μ. ΜΠΡΑΥΑΝΤ

Ἡ Ἐλισάβετ ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καθὼς ἔριξε μιὰ ματιὰ γύρω εἰς τ' ὡμορφοβαλμένο δωμάτιό της. Πρὸ δύο μόλις ἡμερῶν τὰ ἔπιπλά της ἦσαν ντυμένα μέσα σὲ θήκες ἀπὸ σκοῦρο πανί, τὰ παράθυρα χωρὶς κουρτίνες καὶ τὸ βιβλίο καὶ ἡ εἰκόνες πακεταρισμένες.

Τώρα ὅμως ἡ σκοῦρες θῆκες εἶχον ἐξαφανισθῆ, ἡ εἰκόνες κρέμονταν στὴν πλιπά τους θέσι στὸν τοῖχο, διάφορα κομψοτεχνήματα ἦσαν σκορπισμένα δῶ καὶ κεῖ καὶ τὰ βιβλία ἦσαν βαλμένα μὲ τάξι στὴ βιβλιοθήκη. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἀκριβῶς ὅπως προτοῦ φύγει, ὅπως ἔρχονταν στὴ μνήμη της κάθε φορὰ ποῦ θυμοῦνταν μὲ νοσταλγία τὸ σπίτι της κατὰ τὰ τέσσαρα χρόνια ποῦ εἶχαν περάσει.

Τὰ μάτια της ἐκύτταζαν τ' ὡμοφοσκαλισμένο τραπέζι, τὸ λουλούδια μέσα σὲ ἀσημένια ἢ κρυστάλλινα βάζα καὶ ὅλα τὰ σκεύη τοποθετημένα μὲ τελεία τάξι. Κι' αὐτὴ ἡ ἴδια ἐπίσης ἦτο ἔτοιμη, μέσα στὴν τολιτελεστέρα ἐσπερινή της τουαλέττα, καὶ περίμενε νὰ δεχθῆ τοὺς προσκεκλημένους.

Ἡ μικρὰ ἑορτὴ τὴν ὁποίαν διοργάνωσε γιὰ τὴν ἐπιστροφή της, θὰ ἦτο πολὺ ἁπλῆ. Ἕνα ἀνεπίσημο δεῖπνο σὲ τρεῖς παλιοὺς της φίλους καὶ τίποτ' ἄλλο. Ὡστόσο ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ καθὼς τὸ συλλογίζονταν. Ἄχ, καὶ νἄρχονταν τὰ πράγματα ὅπως ἐπεθύμει. Ἀλλὰ βέβαια, χωρὶς ἄλλο ἔτσι θἄρχονταν. Δὲν εἶχε ξεχάσει τίποτα — ὅσο γι' αὐτὸ ἦταν βεβαία.

Ἀκόμη καὶ στὰς Ἰνδίας καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδιοῦ της, ἀπέβλεπεν εἰς τὴν βραδυὰν αὐτὴν, σχεδιάζοντας καὶ τὴν τελευταία τῆς λεπτομέρεια, καὶ — τώρα, καθὼς ἔπρεπα

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΘΩΝ ΚΑΙ ΑΜΑΛΙΑ

Ένα βιβλίον της ἀξιοτίμου κυρίας Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη τελευταίως, καὶ εἶνε συμπλήρωμα ἑνὸς παλαιοτέρου της βιβλίου, ἐκδοθέντος πρὸ εἰκοσαετίας ἀκριβῶς, δηλ. τῷ 1896, μὲ τὸν τίτλον «Ἀμαλία ἡ Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος» — τὸ συμπλήρωμα αὐτὸ τῆς ἱστορικῆς μελέτης περὶ τῆς πρώτης Βασιλίσσης τῆς Ἑλλάδος φέρει εἰς τοὺς ὀλίγους ἐπιζῶντας ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην· ὀναμνήσεις μελαγχολικὰς διὰ τὸν ὡραῖον Βαυαρὸν πρίγκιπα καὶ τὴν ἀμαζόνα πριγκήπισσαν τοῦ Ὀλδεμβούργου, οἱ ὁποῖοι ἐπέρασαν ἐξόριστοι εἰς τὴν Βαμβέργην τῆς Βαυαρίας τὰ τελευταῖα θλιβερὰ ἔτη τῆς ζωῆς των, μὲ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν ἐστραμμένας πρὸς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευσαν ἐπὶ τριάντα χρόνια.

Υἱὸς τοῦ φιλελληνικωτέρου Βασιλέως τῆς γῆς, τοῦ Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας, τοῦ ποιητοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἔχαλεν εἰς φλογεροὺς στίχους τὴν ἀνάστασιν τῆς Ἑλλάδος τοῦ 21 — ὁ Ὄθων δεκαεπτὰ ἐτῶν ἐπρόσφερόμενος εἰς αὐτὸν ἐλληνικὸν θρόνον ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἡρώων τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως· καὶ ἐγκατέλειψε τὸ Μόναχον, τὴν γενέτειράν του πόλιν, τὴν πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ φιλελληνισμὸς ὑπῆρξε παράδοσις, καὶ ἡ ὁποία ἀκόμη καὶ σήμερον ἐνθυμίζει εἰς τὸν ἐπισκέπτην της ἀνὰ πᾶν βῆμα τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπὸ τὰ δύο ὡραῖα βιβλία τῆς κυρίας Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη (τὸ δεύτερον περιέχει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς συγγραφέως μετὰ προσώπων, τὰ ὁποῖα διετέλουν εἰς σχέσεις πρὸς τοὺς ἐξορίστους πρώτους Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῆς κυρίας τῆς Τιμῆς Ἀσπασίας Καρπουζίνη, ἡ ὁποία ἐβραδύτερον ἐγένετο σύζυγος τοῦ Γεωργανοῦ βαρόνου φὸν Σρούτεμπεργκ, τῆς κ. Ἀμαλίας Βένιγκ, τοῦ ἀλλάρχου τοῦ μεγάλου δουκὸς Πέτροῦ τοῦ Ὀλδεμβούργου, ἀδελφοῦ τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας κλπ.) — ἀπὸ τὰ βιβλία λοιπὸν τῆς κ. Ἀλιμπέρτη ἀνέχεται ὡς θυμίαμα, ὡς ἀπὸ τῆς ψυχῆς ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος ἐξερχόμενον, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ λατρεία τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς πρώτους Βασιλεῖς των καὶ ἡ ὁραδεῖα μεταμέλεια διὰ τὸ προσγενόμενον εἰς αὐτοὺς ἀδίκημα τῆς ἐξορίας.

Χαρακτηριστικὰ τῆς μεγάλης ἀγάπης τοῦ Ὄθωνος πρὸς τὴν Ἑλλάδα εἶνε αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ μάρτυρος Βασιλέως. Παραλαμβάνομεν τὴν περιγραφὴν ἐκ διαλέξεως τοῦ Ἁγίδου Κλεομένους, γενομένης τὴν 31ην Ὀκτωβρίου 1904 εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἡ διάλεξις αὐτὴ τοῦ Ἁγίδου Κλεομένους (ἀδελφοῦ τῆς συγγραφέως κ. Ἀλιμπέρτη), ἀποτελεῖ οἱονεὶ ἐξομολόγησιν βαθείας μετανοίας του. Διότι ὁ Κλεομένης ἀπὸ τὴν ἐργασία της, ἡ Μαίρη Πίκφορντ, πρωταγωνιστεῖ καὶ εἰς διάφορα φιλανθρωπικὰ καὶ κοινωφελῆ ἔργα, συλλέξασα τελευταίως διάφορα ποσὰ ὑπὲρ τοῦ οἰκονομικοῦ συσσιτίου τῶν ἀπόρων μαθητῶν ἐν Λονδίνῳ, πολλοῦσα ἡ ἴδια εἰς τοὺς θεατὰς προγράμματα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΓΑΜΩΝ

Αἱ διαφημίσεις γάμων δὲν εἶνε κάτι νέο εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἀλλ' ἐνῷ ἐκεῖ δημοσιεύονται μόνον εἰς μερικὰς λαθροβίους ἐφημερίδας, εἰς τὴν Γερμανίαν κατέγουν ἰδιαιτέρας στήλας εἰς τὰς περισσοτέρας ἡμερησίας ἐφημερίδας. Αἱ διαφημίσεις αὗται ἴσως δὲν συμφωνοῦν μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς περιφήμου «κολιντοῦρας» διὰ τὴν ὁποίαν τόσον καυχῶνται οἱ Γερμανοί. Ἰδοὺ μερικὰ δείγματα ἀναδημοσιευόμενα εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Μ. Ἐρρίκου δὲ Χόλσαλ· «Ἡ ἐκφυλισμένη Γερμανία», παρμένα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα ἡμερήσια γερμανικὰ φύλλα.

«Ἀκούσατε, ἄνδρες, ἀκούσατε. Εἶμαι πολὺ νέα καὶ ὡραία, καλοκαιρινὴ καὶ ξανθή, μὲ καστανὰ μάτια· καὶ πρέπει νὰ πανδρευθῶ ὅσο μπορεῖ γρηγορώτερα. Ἔχω 1.500 μάρκα προῖκα, εἶμαι γεμάτη ἀγάπη καὶ ἀδυναμία καὶ θὰ ἠπροῦσα νὰ κάμω γάθε ἄνθρωπον εὐτυχῆ. Ἀνήκω εἰς τὰς τάξεις τῶν ὑπηρετριῶν, ἀλλὰ παρακαλῶ τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος εἶνε διοτεθειμένος νὰ παρίδῃ τὸ γεγονὸς τοῦτο, νὰ μοῦ στείλῃ τὰς προτάσεις του ἐγγράφως εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος μὲ διεύθυνσιν «Ξανθὴ ἀριθ. 19». Προτιμῶ θυρωρόν. Διατραγματεύσεις δέχομαι μέχρι τῆς 14ης τρέχοντος».

Συχνὰ βλέπομε καὶ τὸ ἑξῆς ἀμίμητο, ἀπευθυνόμενον εἰς τοὺς φοιτητάς·

«Εὔπορος κυρία, ἄχι νέα, ἡ ὁποία διαθέτει τὴν καρδιά της καὶ τὴν χεῖρά της, ζητεῖ ὡραῖον φοιτητὴν ἡλικίας 23 ἐτῶν, ὅπως τὸν βοηθήσῃ πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν Πανεπιστημιακῶν σπουδῶν του».

Ἐπίσης καὶ τὰ μεσιτικὰ γραφεῖα δημοσιεύουν ἀγγελίας γάμων μὲ λεπτομερεῖς περιγραφὰς τῶν πελατριῶν των. Ἰδοὺ μία παρμένη ἀπὸ τὸ «Τάγκεπλατζ»

6

ΝΕΕΣ ΓΙΑ ΠΑΝΔΡΕΙΑ ...

Εἰς τὸ μεσιτικὸ γραφεῖο γάμων τοῦ κ. Α... ὑπάρχει πλῆθος νέων γυναικῶν, διαφόρων ἡλικιῶν καὶ τάξεων, μὲ προῖκας κυμαινομένας ἀπὸ 2,000 μέχρι 500.000 μάρκων. Πολλὲς νέες καὶ ὄμορφες ἐπιθυμοῦν νὰ πανδρευθοῦν ἀπὸ ἔρωτα. Αἱ ἐπιστολαὶ γροῦνται αὐστηρῶς μυστικαί. Ἀποτανθῆτε ἀμέσως· Φρέντριχ - στράσσε, ἀριθ. ...

**

ΦΥΣΙΚΑ— Ε ;

— Τώρα καταλαβαίνω. Ἀρχίσατε τὴ ζωή σας ὡς ἐφημεριδοπώλης, παρετήρησε ὁ φίλος του μὲ θαυμασμό.

— Ὄχι, ἀπήντησε ὁ ἑκατομμυριοῦχος. Ποιὸς σᾶς γέλασε. Ἀρχισα τὴ ζωή μου ὡς βρέφος.

**

ΓΙΑ ΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ

Ἰουλία· Ὥστε ὁ κύριος Ἀγησίλαος ἐξηπάτησε τρομερὰ τὴν Ἰωάννα ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡλικία του ;

Μελπομένη· Ναί, τὴν καϋμένη. Ἀφοῦ παν δρεύθηκαν τῆς ὁμολόγησε ὅτι εἶνε μόνον ἑξῆντα, ἀντὶ ἑβδομήντα πέντε χρόνων ποὺ τῆς εἶχε πεῖ, πρὸ τοῦ γάμου.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΜΑΙΡΗ ΠΙΚΦΟΡΝΤ

Δὲν εἶνε μόνον «Βασίλισσα τοῦ Κινηματογράφου», ὑπὸ ἔπαινον ἱκανότητος, ἡ Μαίρη Πίκφορντ, ἀλλὰ πληρώνεται καὶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην ἠθοποιὸν τοῦ κόσμου, ἐξ ὅσων παρουσιάζονται ἐπὶ τῆς ὀθόνης. Ὁ μισθός της σήμερα εἶνε 3.000 φράγκα ἑβδομαδιαίως, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους καὶ διαρκῶς αὐξάνει.

Ἐπὶ πλέον ὁ σύζυγός της, Ὄουεν Μούαρ, κερδίζει ὄχι μικρὰ ποσὰ καὶ αὐτὸς ὡς ἠθοποιὸς κινηματογράφου.

Ἡ Ἐξ μόλις ἐτῶν, ἡ Μαίρη Πίκφορντ, ἔμενε εὐχαριστημένη κερδίζουσα πέντε δραχμὰς τὴν ἡμέρα σὲ κάποια ἑταιρία κινηματογράφων τῆς Νέας Ὑόρκης. Προτοῦ ἀρχίσει νὰ ἐργάζεται εἰς κινηματογράφους, μετήρχετο τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἠθοποιοῦ σὲ διάφορα θέατρα. Τελευταῖως μάλιστα εἶχε προσληφθῆ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ Ἀμερικανοῦ θεατρώνου Δαυὶδ Μπελάσκο ὅπως παίξῃ ἕναν ἀσήμαντον ρόλον σὲ κάποια νέα «κομεντί».

Ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ, ὁ Μπελάσκο, ἔτυχε νὰ ἰδῇ κάποιο δρᾶμα εἰς ἕναν κινηματογράφον καὶ ἀνεγνώρισε τὴν πρωταγωνίστρια, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἄλλη ἀπὸ τὴν Μαίρη Πίκφορντ, καὶ τῆς ὁποίας ἡ δραματικὴ τέχνη τὸν κατεμάγευσεν. Ἀμέσως τῆς ἐπρότεινε νὰ παίξῃ τὸ σπουδαιότερο ρόλο τῆς τυφλῆς κόρης εἰς τὸ «Ἕνας Καλὸς Διαβολάκος» — ἔργο τὸ ὁποῖον ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν τόσον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ὀθόνης. Αὐτὸ τὴν ἔκαμε πολὺ γνωστὴν καὶ ἀμέσως προσελήφθη ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἐπίσης θεατρώνου Δανιὴλ Φρῶμαν, μὲ μισθὸν 25,000 δραχ. ἐτησίως, ὡς ἠθοποιὸς κινηματογράφων.

Ἔτσι ἤρχισε ἡ Μαίρη Πίκφορντ νὰ γίνεται γνωστὴ καὶ ἂν ἐδέχετο ὅλας τὰς προτάσεις ποὺ τῆς κάναν, θὰ μποροῦσε νὰ κερδίζῃ 5,000 δραχ. ἑβδομαδιαίως. Ἀλλ' ὅπως ἡ ἰδία παρετήρησε κάποτε·

— Τὰ χρήματα δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν καὶ τὸ νὰ δένεται κανεὶς μὲ διάφορα συμβόλαια εἶνε, ἂν ὄχι τίποτε χειρότερο, τοὐλάχιστον κουραστικό.

Δὲν εἶνε ἴσως περιττὸ νὰ ἀναφέρωμε, ὅτι ἐκτὸς

ΣΤΕΝΤΑΛ

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

(Μία θαυμασία, λεπτοτάτη ψυχολογικὴ μελέτη περὶ Ἔρωτος τοῦ ἀπαραμίλλου Γάλλου μυθιστοριογράφου Ἐρρίκου Μπέϋλ (Στένταλ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Ὅταν ἅπαξ ἀρχίσῃ ἡ ἀποκρυστάλλωσις, ἀπολαύει κανεὶς ἡδονικῶς κάθε νέαν εὐμορφιὰν ποὺ ἀνακαλύπτει, εἰς τὸ ἀγαπώμενον ὄν.

Ἀλλὰ τί εἶνε καλλονή ; Εἶνε μία νέα πηγὴ ποὺ σᾶς παρέχει ἡδονήν.

Τὰς ἡδονὰς ἕκαστον ἄτομον ἀντιλαμβάνεται κατὰ διάφορον, συχνὰ δὲ καὶ ἀντίθετον τρόπον. Οὕτως ἐξηγεῖται πῶς ἐκεῖνο ποὺ εἶνε καλλονὴ διὰ τὸν μὲν, εἶνε ἀσχημία διὰ τὸν ἄλλον.

Διὰ νὰ μάθωμεν τὴν φύσιν τῆς καλλονῆς, πρέπει νὰ μάθωμεν ποίας φύσεως εἶνε αἱ ἡδοναὶ ἑκάστου ἀτόμου. Ἐπὶ παραδείγματι ὁ Δὲλ Ρόσσο χρειάζεται γυναῖκα ποὺ δέχεται μερικὰ τολμηρὰ κινήματα, καὶ ἤτις μὲ τὰ χαμόγελά της ἐπιτρέπει πράξεις ὑπὲρ τὸ δέον εὐθύμους· μίαν γυναῖκα τέλος ποὺ εἰς κάθε στιγμὴν κρατεῖ τὰς σαρκικὰς ἡδονὸς ἐνώπιον τῆς φαντασίας του καὶ ἐξεγείρεται συγχρόνως τὸ εἶδος τῆς ἐρασμότητος τοῦ Δὲλ Ρόσσο καὶ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὴν ἐκδηλώνῃ ἐλευθέρως.

Ὁ Δὲλ Ρόσσο ἐννοεῖ, ὡς φαίνεται, ὡς ἔρωτα τὸν σαρκικὸν τοιοῦτον, ἐνῷ ὁ Λίζο τὸν ἔρωτα ὡς πάθος. Εἶνε λοιπὸν ἡλίου φαεινότερον ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ συμφωνήσουν ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως τῆς καλλονῆς.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ καλλονὴ ποὺ ἀνακαλύπτεται εἶνε μία νέα ἱκανότης ποὺ σᾶς παρέχει ἡδονὴν, καὶ ἐπειδὴ αἱ ἡδοναὶ ποικίλουν ἀναλόγως τῶν ἀτόμων.

Ἡ ἀποκρυστάλλωσις ποὺ ἐσχηματίσθη εἰς τὸ μυαλὸ ἑνὸς ἀνθρώπου φέρει κατ' ἀνάγκην τὸ χρῶμα τῶν ἡδονῶν τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Ἡ ἀποκρυστάλλωσις τῆς ἐρωμένης ἑνὸς ἀνδρὸς, ἤτοι ἡ ΚΑΛΛΟΝΗ τῆς δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸ σύνολον τῶν ἱκανοποιήσεων, τὸ σύνολον τῶν πόθων ποὺ ἔχει τυχὸν ἐκεῖνος αἰσθανθῇ διαδοχικὸς δι' αὐτήν.

**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Συνέχεια τῆς ἀποκρυσταλλώσεως

Διατί ἀπολαύει κανεὶς ἡδονικῶς κάθε νέαν καλλονὴν ποὺ ἀνακαλύπτει εἰς τὸ ἀγαπώμενον ὄν ;

Διότι κάθε νέα καλλονὴ σᾶς δίδει τὴν πλήρη καὶ τελείαν ἱκανοποίησιν κάποιου πόθου. Τὴν θέλετε τρυφερὰν καὶ εἶνε τρυφερά. Κατόπιν τὴν θέλετε ὑπερήφανον ὡς τὴν Ἀμαλίαν τοῦ Κορνηλίου, καὶ μονότι ἴσως αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ εἶνε ἀσυμβίβαστοι, σᾶς παρουσιάζεται εὐθὺς μὲ ψυχὴν ρωμαϊκήν. Διὰ τὸν ἠθικὸν τοῦτον λόγον ὁ ἔρως εἶνε τὸ ἰσχυρότερον τῶν παθῶν. Εἰς τὰ ἄλλα πάθη αἱ ἐπιθυμίαι ὀφείλουν νὰ προσαρμοσθοῦν πρὸς τὴν ψυχράν πραγματικότητα, ἀλλ' εἰς τὸν ἔρωτα ἡ πραγματικότης εἶνε ποῦ σπεύδει νὰ χυθῇ εἰς τὸ καλοῦπα τῶν ἐπιθυμιῶν. Ἔνα λοιπὸν πάθος, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ ἰσχυραὶ ἐπιθυμίαι ἔχουν καὶ τὰς μεγαλειτέρας ἀπολαύσεις.

Ὑποσχοῦν γενικοὶ ὅροι εὐτυχίας, ἐντείνοντες τὸ κράτος των ἐφ' ὅλων τῶν ἱκανοποιήσεων τῶν ἰδιαιτέρων ἐπιθυμιῶν.

1ον. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἰδιοκτησία σας, διότι σεῖς μόνον δύνασθε νὰ τὴν καταστήσητε εὐτυχῆ.

2ον. Εἶνε κριτὴς τῆς ἀξίας σας. Ὁ ὅρος οὗτος ἦτο σπουδαιότατος εἰς τὰς ἱπποτικὰς αὐλὰς τοῦ Φραγκίσκου τοῦ 1ου καὶ τοῦ Ἐρρίκου 2ου, καθὼς καὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Ὑπὸ συνταγματικὸν πολίτευμα αἱ γυναῖκες χάνουν τὸν κλάδον τοῦτον τῆς ἐπιροῆς.

3ον. Διὰ τὰς ρωμαντικὰς καρδίας, ὅσον ἐκείνη ἔχει ὑπέροχον ψυχήν, τόσον εἶνε αἰθέριαι καὶ ἀπαλαγμέναι ἀπὸ τὸν ρύπον κάθε χυδαιότητος αἱ ἡδοναὶ τὰς ὁποίας εὑρίσκετε εἰς τὴν ἀγκάλην της.

Τὸ πλεῖστον ἀπὸ τοὺς δεκαεπτὰ τελεῖς νέους εἰς τὴν Γαλλίαν εἶνε μαθητὰ τοῦ Ρουσσὼ, καὶ θεωροῦν τὸν τελευταῖον τοῦτον ὅρον ὡς τὸν σπουδαιότερον ὅλων.

Καὶ ὁ φρονιμώτερος ἀκόμη ἄνθρωπος, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἀγαπῇ, δὲν βλέπει κανὲν ἀντικείμενον ὅπως πράγματι εἶνε. Ὑποτιμᾷ τὰ ἰδικά του πλεονεκτήματα καὶ μεγαλοποιεῖ καὶ τὰς μικροτέρας ἐρωτικὰς ἐνδείξεις τοῦ ἀγαπωμένου ὄντος. Οἱ φόβοι καὶ αἱ ἐλπίδες παίρνουν ἀμέσως κάτι τὸ ρωμαντικόν. Δὲν ἀποδίδει πλέον τίποτε εἰς τὴν τύχην. Χάνει τὸ αἴσθημα τῆς θνητότητος. Ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἐφαντάσθη εἶνε καὶ γεγονός, καὶ ἔχει ἐπήρειαν ἐπὶ τῆς εὐτυχίας του.

Ὁ ἐρωτευμένος εὑρίσκεται εἰς ἐγκεφαλικὴν παραζάλην. Ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι σκεπτόμενος κάποιο ἀσήμαντον μικρογεγονὸς τὸ βλέπει ἄσπρο καὶ τὸ ἐρμηνεύει ὑπὲρ τοῦ ἔρωτός του. Μετ' ὀλίγον παρατηρεῖ ὅτι πραγματικῶς εἶνε μαῦρο, καὶ ὅμως πάλιν ὀγάζει συμπέρασμα εὐνοϊκὸν διὰ τὸν ἔρωτά του.

Τότε ἀκριβῶς ἡ ψυχὴ χειμαζομένη ἀπὸ θανασίμους ἀβεβαιότητας, αἰσθάνεται ζωηρῶς τὴν ἀνάγκην ἑνὸς φίλου. Ἀλλὰ φίλοι διὰ τοὺς ἐρωτευμένους δὲν ὑπάρχουν. Ἐξ οὗ καὶ τὸ μόνον εἶδος ἀκριτομυθίας ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ συγχωρήσῃ μία λεπτὴ γυναῖκα.

**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Τὸ πρῶτον βῆμα, ἡ ὑψηλὴ κοινωνία, σὲ πικρίαι

Τὸ ἐκπληκτικώτερον εἰς τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε τὸ πρῶτον βῆμα, εἶνε ἡ ἀλλόκοτος ἀλλαγὴ ποὺ γίνεται μέσα εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ὑψηλὴ κοινωνία μὲ τὰς λαμπρὰς ἑορτάς της ὑποδηθεῖ τὸν ἔρωτα, ὡς εὐνοοῦσα τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν μεταβάλλεται ὁ ἁπλοῦς θαυμασμὸς (ἀριθ. 1) εἰς τρυφερὸν θαυμασμὸν (ἀριθ. 2)· Τί ὡραῖα νὰ τῆς δίνῃς φιλιὰ κλπ.

Ἕνα γοήτρο βάλς, μέσα εἰς μίαν αἴθουσαν φωτιζομένην ἀπὸ ἄπειρα κηρία φέρει εἰς τὰς νεαρὰς καρδίας μέθην ἡ ὁποία ἐκδιώκει τὴν δειλίαν, ἐπαυξάνει τὴν συνειδησιν τῶν ἰδίων δυνάμεων καὶ τέλος τοὺς δίδει τὴν τόλμην τοῦ ἀγαπᾶν. Διότι δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ βλέπῃ κανεὶς ἕνα ἀξιαγάπητον ἀντικείμενον· τοὐναντίον μάλιστα ἡ ἄκρα ἐρασμότης τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀποθαρρύνει τὰς τρυφερὰς καρδίας καὶ αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ ἴδητε, ἂν ὄχι νὰ σᾶς ἀγαπᾷ, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἀποχωρισμένον ἀπὸ τὴν ἐπιβλητικότητά του.

Πόσοι ἐσκέφθη νὰ ἀγαπήσῃ μίαν βασίλισσαν, ἂν δὲν τοῦ δώσῃ αὐτὴ πρώτη ἀφορμήν ;

Τίποτε δὲν εἶνε εὐνοϊκώτερον εἰς τὴν γέννησιν τοῦ ἔρωτος, ὅσον ἡ ποικιλία μιᾶς πλήκτικῆς μονοφωνίας με μερικοὺς σπανίους χοροὺς ποὺ ἐπιθυμεῖ κανεὶς ἀπὸ καιρόν. Ἔτσι σκέπτονται καὶ αἱ καλαὶ μητέρες ποὺ ἔχουν κορίτσια γιὰ παντρειά.

Ἂν αἱ ἴδιαι τοῦ ἔρωτος πικρίαι ἀναμιγνύωνται μὲ ἄλλας πικρίας (διὰ λόγους φιλοτιμίας, ἂν ἡ ἐρωμένη σας προσβάλλῃ τὴν δικαίαν ὑπερηφάνειάν σας, τὰ αἰσθήματά σας τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἰδίας ἀξιοπρεπείας· διὰ λόγους ὑγείας, χρήματος, ἢ διὰ πολιτικὴν καταδίωξιν κλπ.), μόνον κατ' ἐπιφάνειαν ἐπαυξάνεται ὁ ἔρως ἀπὸ τὰς ἀντιξόους ταύτας περιστάσεις. Ἐπειδὴ αἱ πικρίαι ἀπασχολοῦν εἰς ἄλλο τι τὴν φαντασίαν, ἐμποδίζουν, εἰς τὸν εὐελπιν ἔρωτα, τὰς ἀποκρυσταλλώσεις, καὶ εἰς τὸν εὐτυχῆ ἔρωτα τὴν γέννησιν τῶν μικρῶν ἀμφιβολιῶν. Ἡ γλυκύτης τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ τρέλλα του ἐπανέρχονται, ὅταν παρέλθουν αἱ πικρίαι αὗται.

Παρατηρήσατε ὅτι αἱ πικρίαι εὐνοοῦν τὴν γέννησιν τοῦ ἔρωτος εἰς τοὺς ἐλαφροὺς ἢ ἀναισθήτους χαρακτῆρας, καὶ ὅτι, μετὰ τὴν γέννησίν του, ἂν αἱ πικρίαι αὗται εἶνε προηγούμεναι τοῦ ἔρωτος, εὐνοοῦν τὸν ἔρωτα κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ φαντασία, ἀπωθουμένη ἀπὸ τὰς ἄλλας περιστάσεις τῆς ζωῆς ποὺ δὲν παρουσιάζουν παρὰ θλιβερὰς εἰκόνας, ρίπτεται μὲ τὰ μοῦτρα εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς ἀποκρυσταλλώσεως.

(Ἀκολουθεῖ)

**

ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΩΤΑΤΗ ΝΥΦΗ

Ἕνας νέος καὶ ἡ ἀγαπημένη του πῆγαν νὰ πανδρευθοῦν. Μόλις ἔφθασαν στὴν ἐκκλησία, ὁ νέος ἀντελήφθη ὅτι δὲν εἶχε πάρει χρήματα ἀρκετὰ νὰ πληρώσῃ γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου. Ὁ παπᾶς δὲν ἤθελε νὰ τοὺς πανδρεύσῃ δηλώσας·

— Χωρὶς χρήματα δὲ σᾶς πανδρεύω.

— Μπορεῖτε νὰ περιμένετε μιὰ στιγμὴ νὰ πεταχτῶ σπῆτι νὰ φέρω χρήματα ; ρώτησε ἡ νύφη.

— Μάλιστα, ἀπήντησε ὁ παπᾶς.

Σὲ λιγάκι ἡ νύφη ἐγύρισε μὲ τὰ χρήματα καὶ τὸ μυστήριο ἔγεινε.

Τότε ἡ νύφη ρώτησε τὸν παπᾶ.

— Μπορεῖ τώρα κανεὶς νὰ μᾶς χωρίσῃ ;

— Κανεὶς ἀπολύτως, κορίτσι μου. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῇ.

Καὶ ἡ νύφη.

— Τότε πάρε, παπᾶ μου, τὴν ἀπόδειξε αὐτὴ ἀπὸ τὸ ἐνεχειροδανιστήριο γιὰ τὸ καλιμαῦχι σου καὶ τὸ κονταγοῦνι σου, τοῦ εἶπε. Τ' ἄρπαξα ἀπὸ τὸ κρεμασμένο ἔξω καὶ τὰ πῆγα στὸ ἐνεχειροδανιστήριο.

Κόκκαλο ὁ αἰδεσιμώτατος.

**

ΑΠΟΤΡΟΓΗ ΚΑΤΑΠΓΙΑΟΣ

Ἡ κυρία λέγει μὲ θυμὸ στὸν νέον·

— Ἐφίλησες τὴν κόρη μου ψὲς τὸ βράδυ στὸ διάδρομο ;

Καὶ ὁ νέος μὲ ἑτοιμότητα·

— Νομίζω. Ἀλλά, μὰ τὴν ἀλήθεια, μοῦ φαίνεσθε τόσο νέα, ποὺ δὲν ξέρω ποιὰ ἀπὸ τὴς δυὸ σας φίλησα.

Ἡ ἐπαπειληθεῖσα θύελλα δὲν ἐξερράγη.

**

ΕΠΙΝΕ ΚΙ' ΕΤΡΩΓΕ

Ἡ κυρία Κ.— Παρετήρησα ὅτι ἡ μαγείρισσα πίνει.

Ὁ κύριος Κ.— Ἔτσι ἔ ; Ἐγὼ παρετήρησα μόνο ὅτι μᾶς τρώγει τὰ κάρβουνα

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα περιγράφον τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἕλληνος στὴν Ἀμερική).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΡΥΘΥΜΑ

Εἶχε περάσει μιὰ ἑβδομάδα καὶ ὁ Τζὶμ Πάππας ἤταν σχεδὸν καλά. Καθισμένος στὸ κρεββάτι ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ποῦ ὁ ἥλιος ἔλαμπε ἄφθονος ἀπὸ τὰ τζάμια τῶν παραθύρων κι' ἐχρύσωνε τὸ χιόνι ἔξω ἐσυλλογίζετο. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχαν λάβει τηλεγράφημα στὸ νοσοκομεῖον ἀπὸ τὴν Κα Λούησων, ἡ ὁποία ζητοῦσε πληροφορίας γιὰ τὴν κατάσταισί του. Φαίνεται εἶχε διαβάσει εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν δολοφονικὴν ἀπόπειραν ἐναντίον του. Γράμμα ὅμως δὲν τοῦ ἔστειλε. Κατάλαβε ὅμως τί πράγματι συνέβαινε ; Αἱ ἐφημερίδες ἔλεγαν καθαρὰ, ὅτι ἡρωΐς ἦταν ἡ μὶς Μάγερ καὶ οὔτε ἡ μὶς Μάγερ οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Τζὶμ Πάππας διέψευσαν τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον εἶχαν συμφέρον καὶ οἱ δύο νὰ κυκλοφορήσῃ. Ἡ Κα Λούησων κατεῖχε τὰ γράμματα, ἀλλὰ ἀπ' αὐτὸ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀλήθεια ; Ἴσως θὰ ἐφαντάζετο ὅτι ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἐπιστολῶν ἦταν ἡ ἀπαρχὴ ρήξεως καὶ ὅτι ἡ ἀπόπειρα ἐγένετο συνεπείᾳ νέας αἰτίας. Τῆς ζήλειας τοῦ Μπλάκοτων γιὰ τὴν μὶς Μάγερ. Ἀλλὰ ὁ Τζὶμ Πάππας δὲν ἐπεθύμει ἡ κυρία τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε νὰ πιστεύσῃ τέτοιο πρᾶγμα. Ἀφοῦ ὅλα συνέβησαν ἐξ αἰτίας τῶν ἐπιστολῶν, ἐξ αἰτίας τῆς ὡραίας Νιόρν Λούησων. Ἔπειτα ἦταν καὶ τὸ ἄλλο, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ὑπόθεσις ἀκόμα τὸν ἔκανε νὰ κοκκινίζῃ. Τί θὰ ἔλεγεν ἐκείνη φανταζομένη νέας του περιπέτειας μὲ μίαν ἠθοποιόν.

Καὶ ἡ ψυχή του ἔλεγε μέσα στὸ στῆθος του.

— Θέλω νὰ ἑξέρῃ, θέλω νὰ μάθῃ καλὰ πῶς δὲ μὲ νοιάζει γιὰ καμμιὰν ἄλλη εἰκόνα γυναικὸς ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς της. Θὰ μὲ νομίσῃ βέβαια ἕνα κοινὸν ἐλαφρὸν ἄνθρωπον, φανταζομένη ὅτι ἐγὼ ἐβούτηξα ὅλος μέσα σὲ περιπέτεια μὲ μίαν ἠθοποιό. Θὰ χαμογελάσῃ μόλις ὑποθέσῃ τέτοιο πρᾶγμα.

Ἀλλὰ μιὰ φωνὴ μέσα του τοῦ ἔλεγε.

— Καὶ τί περιμένεις ἀπ' ὅλ' αὐτά ; Τί νομίζεις πῶς θὰ γείνῃ τέλος πάντων ἔστω καὶ ὅταν ἀνακαλύψῃ ἡ Κα Λούησων ὅλη τὴν ἀλήθεια ; Θαρρεῖς, ὅτι θὰ σ' ἀγαπήσῃ ; Ἐλπίζεις ποτὲ νὰ τὴν κάμῃς δική σου ; Ὁ πτωχὸς Ἔρωτας μάτιην θὰ κρούῃ καὶ θὰ κρούς πάντα δίχως ἐλπίδα τὴν θύρα τῆς καρδιᾶς της. Ἡ Νιόρν Λούησων εἶνε πολὺ μακρυὰ καὶ σᾶς χωρίζει ἄβυσσος. Πῶς θὰ τὴν περάσῃς ;

Ἀδιάφορον ὅμως, ἀσιάφορον. Ὁ νέος ἐδιωχνε τὰς σκέψεις αὐτὰς ὡσὰν νὰ ἦσαν ξένες. Δὲν τὸν ἔγγιζαν, δὲν τοῦ θέλωναν τὴ λάμψι τῆς ἀγάπης του. Οὔτε συλλογίζονταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅτι ἡ Γκλόρου ὄχι μόνον τηλεγράφησε στὸ νοσοκομεῖο, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔτηλεγράφησε τοῦ ἴδιου καὶ τοῦ ἔγραψε κιόλας ἕνα γράμμα σύντομο, ὁλιγόλογο, ὅπως συνήθιζε, χωρὶς αἰσθηματικότητες, χωρὶς χαριαμοὺς, ἀλλὰ γιὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὡραιότερο καὶ συγκινητικώτερο, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἔλεγε ὅτι ἐλπίζει νὰ μὴν εἶνε τίποτε τὸ τραῦμα του καὶ νὰ τὸν ἰδῇ ἐντελῶς καλὰ ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ. Οὔτε ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸ μυαλὸ τοῦ Τζὶμ Πάππα. ἀπορροφημένο στὴν εἰκόνα τῆς Κας Λούησων πῶς ἡ μὶς Γκλόρου ἐρωτευμένη μαζύ του καὶ διαβάζοντας στὶς ἐφημερίδες τὴν ψευδὴ ἐρωτική του περιπέτεια, ποῦ καθένας θὰ πίστευε φυσικὰ μὴ γνωρίζοντας οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὴν πραγματικότητα— ἀφοῦ οὔτε γιὰ τὴν ἱστορία τῶν ἐπιστολῶν δὲν εἶχεν ἰδέα ἡ Γκλόρου— πῶς τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν τοῦ ἀνέφερε τίποτε, ἀλλὰ τοῦ ἔγραφε σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε.

Ὁ Τζὶμ Πάππας συλλογίζονταν τὴν ὤμορφιὰ τῆς Κας Λούησων καθὼς κυτοῦσε ἔξω τὰ σπουργίτια ποὺ παίζαν τρελὰ πάνω στὸ χιόνι καὶ στὸν ἥλιο καὶ εἶχε ἀφιερμένη στὰ γόνατά του μιὰ πρωϊνὴ ἐφημερίδα ἀνοιχτή. Ἀκόμα ὁ τύπος ἀσχολοῦνταν γιὰ τὸ δρᾶμα αὐτό. Ἡ μὶς Μάγερ τροφοδοτοῦσε τὸ μυθιστόρημα καὶ αἱ ἐφημερίδες ἐφιλοξενοῦσαν εὐχαρίστως πᾶν ὅ,τι παραγέμιζε περισσότερον τὸ συμβάν.

Κατὰ τὰς τελευταίας λοιπὸν εἰδήσεις, ὁ συλληφθεὶς ἀπελεύθη, ἐπειδὴ κανένα ἐνοχοποιητικὸν δὲν εὑρέθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπειδὴ ὁ ἴδιος Τζὶμ Πάππας ἰδὼν τὴν φωτογραφίαν του ἐκήρυξε ὡρισμένως ὅτι δὲν ἦταν αὐτὸς ποῦ τὸν χτύπησε. Καὶ ὅμως ὁ ἀστυφύλαξ ἦταν σχεδὸν βέβαιος ὅτι εἶχε συλλάβει τὸν ἔνοχον. Ἄρα ; Μυστήριον. Ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται. Καὶ ὅτι δὲν φαντάζονταν ὁ ἀναγνώστης τὸ ἐφαντάζοντο οἱ ρεπόρτερ καὶ τὸ ἔγραφαν, τὸ ἐδημοσίευσαν μὲ τίτλους καὶ ὑπότιτλα στολισμένα μὲ ἀφθονίαν ἐρωτηματικῶν καὶ θαυμαστικῶν. Ὁ Μπλάκοτων εἶχε συμπληρώσει ἤδη τὴ δουλειά. Ἦταν ὡς νὰ τὸν ὁδήγησε ἄκοντα ὁ Τζὶμ Πάππας ἀπὸ τ' αὐτί. Μήπως μποροῦσε νὰ κάμῃ κἄλλιῶς ; Ἀλλὰ μὲ τόση λύσσα θὰ ἐνήργησε, γνωρίζοντας ὅτι ἀφοῦ ἀπέτυχεν ὁλοτελῶς τὸ σχεδιόν του, τώρα ἐγίνοντο τυφλὸ ὄργανο τῶν σχεδίων τοῦ Τζὶμ Πάππα καὶ ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης τῆς ὑποθέσεως ἦταν νὰ χάσῃ τὴν Κα Λούησων, καὶ νὰ κάμῃ τὸν Ἕλληνα συγγραφέα νὰ γελάσῃ μαζί του καὶ τὴ μὶς Μάγερ νὰ γελάσῃ ἀκόμα περισσότερο τὸ χαριστημένη ποῦ ἐξηφάνιστε ἕνα θεατρικὸ ἀγκαζμὰν, ὀφειλόμενον στὴ φασαρίαν αὐτὴ καὶ τὸ ὁποῖον οὔτε νὰ ἠνεφεθῇ δὲν θὰ τολμοῦσε πρωτήτερα. Καὶ ἀνεγνώριζεν ὁ Μπλάκοτων ὅτι οὔτε νὰ μιλήσῃ, οὔτε νὰ κινηθῇ μποροῦσε. Ὁ Ἕλλην ἰσχυρίστηκε τοῦ ἔγραψε ἐκεῖνο τὸ γράμμα ἀναφέρων ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς μὶς Μάγερ καὶ παρασιωπῶν ἐλίτηβες τὴν ἀλήθεια. Ἠσθάνετο ὅτι ἡ θέσις του δὲν ἦταν εὐχάριστος καὶ τὸν ἐβασάνιζε, τὸν ἀπέλπιζε ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀσφάλειά του ἐξηρτᾶτο ἀπὸ ἕναν Ἕλληνα ποῦρθε στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ κάμῃ παράδες. Τί θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ ;

Ἐνῷ ὁ Τζὶμ Πάππας γαλήνιος καὶ ἥσυχος κύτταζεν ἔξω τὴν ὤμορφιὰ καὶ χαρὰ τῆς ἡλιόλουστης ἡμέρας, ὁ Μπλάκοτων πηγαινοέρχονταν πάνω κάτω στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου του συλλογιζόμενος πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἐκδικηθῇ. Ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ φόβος τῆς δικαιοσύνης θὰ μποροῦσε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ θὰ τὸν τσάκιζε μέσα στὰ χέρια του, αὐτὸν τὸν μὴ δαμνὸ, ποῦ κατάφερε ὅλα, οὔτε ὁ Αἰθίοψ, οὔτε τόσοι καὶ τόσοι οὔτε καὶ ἡ ἰδία Κα Λούησων εἶχαν καταφέρει ἀκόμα, αὐτὸν ποῦ ἠνόμισε, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ ἀντεραστοῦ μαζί του καὶ νὰ παρουσιασθῇ ὡς ἥρως μπρὸς στὴν Νιόρν Λούησων εἰς βάρος του.

— Αὐτὸς, ποῦ ἔσα μὲ χθὲς μοῦ ζητοῦσε νὰ τὸν λυπηθῶ, συλλογίζετο ὁ Ἀμερικανὸς ὁ ζητιάνος θὰ γείνῃ ἥρως διαβαίνοντας ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς κλοπῆς, τῆς ἀτιμίας. Θὰ παρουσιάσῃ βέβαια τὴν ἀχρεῖα πράξη του ὡς κάτι ἡρωϊκό.

Ἔβλεπε τώρα καθαρὰ ὁ γρήγορος, ὁρμητικὸς Ἀμερικανὸς τὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τοῦ ἀργοῦ, ὑπολογίζοντος. πανούργου Ἕλληνος. Βέβαια ἂν ὁ Τζὶμ Πάππας ἦταν στὴ θέσι του δὲν θἄσκευδεν νὰ ἐκδικηθῇ δὲν θἄσκευδε νὰ ἀγάλῃ ἕναν ἄνθρωπο νὰ ὀκοτώσῃ τὸν ἐχθρό του,, ἀλλ' ἴσως θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο του μὲ πανουργία. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ ἦταν ἴσως ἀτομικὴ, ἀλλὰ φυλετική. Ὁ Ἀμερικανὸς τραβᾷ μπροστὰ, λύνει τὰ ζητήματα μὲ μιὰ γροθιὰ— ὁ Ἕλλην στήνει τὰ δίχτυα του καὶ δίδει τὸ σύνθημα μόνον ὅταν πρέπει. Ἰδοὺ τί τὸν ἐνίκησε, ἰδοὺ τί τὸν ἀφωπλισε ἡ ἑλληνικὴ πανουργία τοῦ Τζὶμ Πάππα, ὁ ὁποῖος θὰ παρουσιασθῇ τώρα ὄχι ὡς ἕνας κλέφτης, ποῦ μπαίνει ὁ' ἕνα δωμάτιο ὡς φίλος καὶ σοῦ ἀνοίγει τὸ μπαοῦλο καὶ σὲ κλέβει, ἀλλ' ὡς ἕνας ἥρως, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποχαιρετίσῃ τὴν ζωὴν γιὰ τὸ χατῆρι μιᾶς ὡραίας.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ἥρωά μας

Ἐνῶ ἦταν ἀκόμα δυθυμέστερος εἰς τοὺς ρεμβασμοὺς του μπαίνει ἡ νοσοκόμος μ' ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἀπὸ κίτρινα θαυμάσια χρυσάνθεμα κι' ἕνα μικρὸ φάκελλο στὸ χέρι.

— Ἀπὸ τὴν Γκλόρου θἄνε, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Τζὶμ Πάππας, μόλις εἶδε τὰ λοιπολίδια.

Ὁποία ὅμως ἡ ἔκπληξίς του ὅταν πῆρε τὸ φάκελλο στὰ χέρια καὶ ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸ χερακτῆρα τῆς Κας Λούησων. Ἔσχισε μὲ νευοικότητα τὸ φάκελλο, ἐνῷ ἡ νοσοκόος ἑτοιμοθεοῦσε ἀντίκου μέσα εἰς δύο βάζα τὰ χρυσάνθεμα καὶ διάβασε τὴν ἑξῆς σημείωσι στὸ ἐπισκεπτήριο τῆς Κας Λούησων γραμμένη ἀπὸ τὴν ἴδια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ

ΔΟΥΚΑ ΣΑΧΙΝΗ

— Ἀφότου καπνίζω σιγαρέτα «Ἄτλας» ἔβδα τὴν ὑγεία μου καὶ τὴν ὠμορφιά μου.

ΙΔΟΥ ΓΙΑΤΙ ΠΡΟΣΠΑΘΩ ΝΑ ΦΑΙΝΟΜΑΙ ΑΣΧΗΜΗ

Σημ. Ἀργ. Σᾶς προσφέρομεν μίαν συνέντευξιν Ἄγγλου δημοσιογράφου μὲ τὴν χαριτωμένην καὶ διάσημον Ἀγγλίδα καλλιτέχνιδα Δόα Βιολέττα Λοραὶν, ἡ ὁποία ξετρελλαίνει τοὺς Λονδινέζους, πρωταγωνιστοῦσα εἰς ἐπιθεωρήσεις, ὑποδυομένη πέντε ρόλους ἀσχήμων κοριτσιῶν καὶ γυναικῶν.

Ἡ χαριτωμένη Βιολέττα Λοραὶν μ' ἐδέχθη μὲ ἕνα γεμάτο φιλοξενία χαμόγελο καὶ μοῦ εἶπεν, ὅταν τῆς ὁμολόγησα τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου.

— Μ' ἀρέσει πολὺ νὰ κάνω τὸν ἑαυτό μου νὰ φαίνεται ἄσχημος. Πολὺ ὀλίγες γυναῖκες θὰ ἔκαναν τέτοια ἐξομολόγησι. Ὁπωσδήποτε σᾶς λέγω τὴν ἀλήθεια ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἑαυτό μου. Με χειροκροτοῦν πολὺ περισσότερο ὡς δουλικὸ παρὰ ὡς δούλισσα.

Ἐκτὸς τούτου, μὲ τὸ νὰ κάνω τὸν ἑαυτό μου ἄσχημον, κάνω τὸν κόσμο νὰ γελᾷ καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει τὴ δυναμι νὰ προξενῇ γέλωτα, προσφέρει μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα του — πρὸ πάντων κατὰ τοὺς χαλεποὺς τούτους καιρούς. Νὰ γιατί μ' ἀρέσει νὰ κάνω μεγάλη τὴ μύτη μου, τὰ φοῦν κουρελιασμένο καπέλλο, μακρὺ φουστάνι, κοντὴ μπλοῦζα καὶ μεγάλα παπούτσια μὲ λάστιχα.

Ὑπάρχει μεγάλο ἐνδιαφέρον εἰς μερικοὺς τύπους, τοὺς ὁποίους συνδυάζω καὶ προσπαθῶ νὰ ἀναπαραστήσω ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἀληθινὰ, πολὺ συχνότερα εὑρίσκα πραγματικὴ καλωσύνη μεταξὺ τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀφελῶν ὑπηρετριῶν ἢ μεταξὺ τῶν γυναικῶν τοῦ καλοντοῦ.

Μ' ἀρέσει νὰ σπουδάζω τοὺς τύπους μου ἐκ πρώτης ὄψεως. Κάποτε παρηκολούθησα γιὰ πολλὴ ὥρα μιὰ κοπέλλα, ποῦ εἶχα ἰδεῖ στὴν ἀγορὰν γιὰ νὰ ἰδῶ τί μπλοῦζα φοροῦσε μέσ' ἀπὸ τὸ σάλι της. Τὴν ἠκολούθησα ἀκόμη καὶ μέσα σ' ἕνα λαϊκὸ ξενοδοχεῖο ποῦ μπῆκε καὶ πῆρα καὶ μιὰν ἰδέα γιὰ ντύσιμο, καθὼς ἐκείνη ἔβγαλε τὸ σάλι της ποῦ μ' ἄρεσε νὰ ἰδῶ τὴν περίεργη τουαλέττα της.

Κάποιος κύριος μοῦ ἔκαμε μιὰ φορὰ, κι' αὐτὸς χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, τι μεγαλείτερη κολακεία. Σὲ μίαν ἐπιθεώρησι ἐτραγουδοῦσα ἕνα λαϊκὸ τραγοῦδι μέσα στὰ κουρελιασμένα ροῦχά μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω πόσο ἀθλία ἐφαινόμην.

— Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ παίξιμο τῆς Βιολέττας Λοραὶν; ἠρωτήθη ὁ κύριος αὐτός.

— Ὤ, ἀρκετὰ καλὰ, ἀπήντησ' ἐκεῖνος χωρὶς καὶ μεγάλον ἐνθουσιασμό. Μὰ ποιὰ ἦταν ἐκείνη ποῦ τραγουδοῦσ' ἐκεῖνο τὸ λαϊκὸ τραγουδάκι; Ἦταν ὀλίγο κοινὴ ἀλλ' ἔπρεπε νὰ διακριθῇ ἡ ἱκανότης της. Ἔπαιζε πιστὰ τὸ ρόλο της.

Μιὰ φορὰ πάλι,, προσεκλήθην νὰ πάρω τσάι εἰς κάποιο φιλικὸ σπῆτι. Μερικοὶ προσκεκλημένοι εἶχαν φθάκει ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ μένα.

— Περιμένομε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ καὶ τὴ Βιολέττα Λοραὶν νἄρθῃ, εἶπαν οἱ φίλοι μου πάνω στὴν ὁμιλία.

— Τὴ Βιολέττα Λοραὶν; ἠρώτησαν οἱ προσκεκλημένοι μὲ ἔκπληξι. Δὲν πιστεύω νὰ ἐννοεῖτε ἐκεῖνο τὸ κορίτσι ποῦ παίζει τοὺς ἐλεεινοὺς χαμηλοὺς τύπους; Γιὰ τὸ Θεὸ, δὲν ἐφανταζόμεθα, ὅτι τὴν γνωρίζετε. Λέ νομίζετε πῶς εἶνε.. πῶς νὰ σᾶς; πῶς;.. μάλλον;..

Καθὼς βλέπετε, τὸ νὰ κάνῃ κανεὶς τὸν ἑαυτό του νὰ φαίνεται ἄσχημος στὴ σκηνὴ ἔχει καὶ τὰς συνεπείας του. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. ἐνόσῳ εἶμαι ἱκανὴ νὰ κάνω τὸ ἀκροατήριο νὰ ξεχνᾷ τὰς ἀσχολίας του καὶ νὰ βάσανά του.

ΗΤΑΝ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ

Ἕνας ἀφῃρημένος πωλητὴς διαφόρων εἰδῶν σπόρτ, εἰς τὸ Λονδῖνον, ἔχασεν ἀπὸ τὴν ἀφῃρημάδα του τὸν καλλίτερό του πελάτη. Ὁ πελάτης του αὐτὸς πῆγε μιὰ μέρα καὶ ζήτησε κολλάρο γιὰ τὸ σκυλί του, ἐδιάλεξε ἕνα καὶ τὸ πλήρωσε. Τότε ὁ ἀφῃρημένος καταστηματάρχης τὸν ἠρώτησε·

— Θέλετε νὰ τὸν τυλίξω στὸ χαρτί, ἢ θὰ τὸν φορέσητε ;

ΓΙΑΤΙ ΡΩΤΟΥΣΕ ;

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι ; ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς τὸ λωποδύτη.

— Δὲν ξέρω.

— Πότε ἐγεννήθης ;

— Καὶ γιατί θέλετε νὰ ξέρετε πότε ἔχω τὰ γενέθλιά μου ; Μήπως σκοπεύετε νὰ μοῦ κάμετε κανένα δῶρο ;

ΕΙΝΕ ΚΙ' ΑΥΤΟ ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὸ πρῶτον πνεῦμα.— Καὶ πῶς κατάλαβες ὅτι εὐρισκόμεθα στὸν παράδεισο ;

Τὸ δεύτερο πνεῦμα.— Ὁ χιτὼν μου δὲν εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ λεκέδες τοῦ σιδηρωτηρίου.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ κυρία Β. — Ἤθελα νἄξερα ἂν ἡ κυρία τοῦ γιατροῦ ἐννοοῦσε τίποτα προσωπικὸ πρὸ ὀλίγου.

Ὁ κ. Β.— Καὶ τί εἶπε ;

Ἡ κυρία Β.— Πῶς τῆς χρωσιᾶμε μιὰν ἐπίσκεψι.

Α. ΜΑΛΙΣΤΑ

Μέσα σ' ἕνα βαγόνι τρίτης θέσεως ἡ ὁμιλία ἐστρέφετο περὶ τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα τῆς ζωῆς. Πολλὲς καὶ διάφορες γνῶμες ἐξεφράζοντο, κάποιος δὲ ἀπὸ μιὰ γωνία εἶπε·

— Ἕνας φίλος μου— ἢ μᾶλλον γνωστός μου, δὲν ἐξόδευσεν οὔτε μιὰ πεντάρα τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια

— Ὄχι, τοῦ φώναξε κάποιος.

— Βρὲ τί μᾶς λές ; εἶπε κάποιος ἄλλος.

— Ἀλήθεια, εἶπ' ἐκεῖνος, καθὼς ἄναβε τὴν πίπα του, ἀλλὰ θὰ δῇ ἀπ' τὴ φυλακὴ τὴν ἄλλην ἑβδομάδα.

ΟΥΑΙ ΤΟΙΣ ΗΤΤΗΜΕΝΟΙΣ

Ἡ κυρία Μ. - Δὲν εἶνε περίεργο, πῶς ἕνα τόσο μικρὸ ἔθνος, ὅπως ἡ Ἀγγλία κατορθώνει νὰ κυβερνῇ τόσο ἀπέραντες ἐκτάσεις ;

Ὁ κύριος Μ. - Ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ σοῦ πῶ. Μήπως κ' ἐσύ, ἀγάπη μου, εἶσαι κάτι πολὺ μεγάλο ;

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ

Ἕνας ράπτης, ὁ ὁποῖος κατηγορήθη ψευδῶς κάποτε ἐπὶ δολοφονίᾳ καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποδείξει περὶ τῆς ἀθωότητός του, ἐταράχθη πολὺ μόλις ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

— Τ' ἔπαθες ; τὸν ρώτησε ὁ συνήγορός του καθὼς τὸν εἶδε νὰ κυττάζῃ μὲ τρόμο τοὺς ἐνόρκους.

— Τὰ πράγματα πᾶνε πολὺ ἄσχημα ποῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ κατηγορούμενος, ἐκτὸς ἐὰν ἐξαιρεθοῦν αὐτοὶ οἱ ἔνορκοι καὶ διορισθοῦν ἄλλοι. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς μέσα σ' αὐτοὺς, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ μοῦ χρωστάει ραφτικά.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Τὸν φίλτατον κ. Ἀνδρέαν Τρύφον, ἐκ Λευκάδος ἀποστεύσαντα κατὰ τὰς ἐπ' ἀδείᾳ σι κηγορικὰς ἐξετάσεις σου συγχαίρω ἐγκαρδίως τυχόμενος εἰς αὐτὸν καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ κάθε ποθητὸν καὶ εἰς τὸ πρακτικόν σου στάδιον.

Δ. Σ. Δ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, κυρίους,

Ἀπόστολον Ἀποστολάκον. Ἐπιστολή σας μετὰ ψήφων ἐλείφθη ἀργὰ εἰς τὸ γραφεῖον μας ὁπότε ἐξελέγητε πρόεδρος μὲ 2641 ψήφους. Ἤδη λῆξάσης τῆς ψηφοφορίας μὲ τὸ 40ον φύλλον γράψατέ μας ποῦ διαθέσωμεν αὐτούς.

— Θρᾶκω Καβάλλας. Ψῆφοι ἐφθασαν ἀργὰ εἰς τὰ γραφεῖα μας. Ἐξελέγητε πρόεδρος μὲ 3167 ψήφους. Γράψατε ποῦ διαθέσωμεν καθυστερουμένους.

— Ν. Λαλαμάγκαν. Ἰωάννινα. Οἱ 65 ψῆφοι μένουν εἰς διάθεσίν σας καθότι ἡ ψηφοφορία νομοῦ σας ἔληξεν ἡ δὲ ἐπιστολή σας ἐλείφθη ἀργὰ εἰς τὰ γραφεῖά μας.

— Ὀδοδάκτυλον Ἠών. Δράμα. Ἐπιστολή σας ἔφθασεν ἀργὰ εἰς τὰ γραφεῖα μας ὁπότε ὁ κ. Φίλιππος Ἀνγνώστου εἶχεν ἐκλεγῆ πρόεδρος μὲ 1729 ψήφους.

— Ὀδυσσέα Βογιατζόγλου. Ψῆφοι ἐλήφθησαν.

— Εὐάγγελον Δ. Φάντην. Ψῆφοι ἐλείφθησαν.

— Ε. Μονογιὸν, Δράμα, Σῦρον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

— Στυλιανὸν Ρουσάκην, Ἡράκλειον Κρήτης. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐὰν ἐγκριθῇ θὰ δημοσιευθῇ.

— Πείρατε σεῖς λευκώματα ; Ἂν δὲν ἐπήρατε θὰ μετανοήσετε.

— Πήρατε σεῖς λευκώματα ; Ἂν δὲν ἐμπορεῖτε περισσότερα σημερινὰ φύλλα καὶ νὰ χαρίσετε καὶ εἰς τοὺς φίλους σας. Εἶνε μοναδικὰ ἀναμνηστικά. Αἱ εἰκόνες τοῦ Ὄθωνος, Ἀμαλίας καὶ λοιπῶν εἶτε ἀνέκδοτοι. Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ ἔχωμεν καὶ τὰς κυρίας τῆς τιμῆς τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας.

— Γεώργ. Παπαθεοφίλου, Ἐνταῦθα. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Σείλατέ μας τὴν διεύθυνσίν σας.

— Ἡ τιμὴ τῶν ἐφημερίδων ὅλων ηὐξήθη. Ἀπὸ 5 λεπτὰ εἰς 10. Θέλετε νὰ πέρνετε τὴν «Ἀκρόπολιν» πρὸς μιὰ πεντάρα μόνο ; Ἔγγραφῆτε συνδρομηταί. Μὲ 1,50 δρχ. ἐγγράφεσθε δι' ἕνα μῆνα καὶ θὰ ἔχετε κάθε πρωὶ τὴν ἐφημερίδα σας σπῆτί σας.

— Τάσον Παπαχριστοφίλου, Γαργαλιάνους. Μπορεῖτε νὰ μᾶς στείλετε πάλιν τὴν καταχώρησιν ; Θὰ τὴν δημοσιεύσωμεν ἀμέσως.

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΛΕΥΚΩΜΑΤΩΝ

Ὁ κ. Α. Φ. Γ. ἀνταλλάσσει λευκώματα. Προτιμᾷ μὲ δεσποινίδας φυσικά. Στείλατε διεύθυνσίς σας. Θὰ σᾶς δώσῃ τὰς πλέον ἀποροῦσας ἀπαντήσεις. Θὰ ἰδῆτε. Στείλατε. Α. Φ. Γ. Πόστ Ρεστάντ, Ἐνταῦθα.

Ἡ «Δνὶς Αἴγινα» ἀνταλλάσσει λευκώματα. Ἂν τολμᾶτε στείλατε κύριοι, ἔχω νὰ σᾶς ψάλω, ποῦ θὰ τραβᾶτε τὰ μαλλιά σας. Διεύθυνσις· «Αἴγινα», Πόστ Ρεστάντ, Ἀθήνας.

Ὁ κ. Κ. Τζανετάκης, πρόεδρος τοῦ «Συλλόγου τῶν Ἠλιθίων» ἀνταλλάσσει λευκώματα. Αἱ δεσποινίδες ἔχουν τὴν προτίμησιν. Ἀπαντήσεις ἀκαταγώνιστοι. Στείλατε· Κ. Τζανετάκην, Λευκόδα.

Ἐδῶ. Ἐδῶ. Ἀπὸ ὦδῶ, κορίτσια. Λευκώματα. Ἀνταλλάσσω. Πολυτελείας ὅμως. Ἀπαντήσεις ποῦ οὔτε καὶ στὸν ὕπνο σας δὲν εἴδατε. Στείλατε τὴν διεύθυνσίν σας ἢ γράψετε. Μάρκον Β. Εὔγενῆ, Πόστ Ρεστάντ, Ἀθήνας.

Ἄλτ. Σταθῆτε. Ἔεεε. Ποῦ πᾶτε ; Θέλετε ν' ἀνταλλάξετε λευκώματα μὲ μιὰ δεσποινίδα, ποῦ θὰ σᾶς πῇ τὴν ἀλήθεια ; Στείλατε. Δ)δα Α. Α. Α. Ὁδὸς Σόλωνος 68, Ἀθήνας.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ-ΣΤΑ ΘΕΑΤΡΑ-ΠΑΝΤΟΥ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΙΜΙΛΙΑΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρξη πειὸ ἐμπνευσμένη ἰδέα ἀπὸ τοῦ νὰ διοργανωθῇ μία Καλλιτεχνικὴ Ἔκθεσις εἰς τὴν Κηφισσιά, εἰς τὸ καλοκαιρινὸν καταφύγιον τῶν πλουσίων μας. Ἕνα καλὸν διοργάνωμα μέσα εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ καταφυγίου αὐτοῦ δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀφήσῃ κανένα περασμα ἀνθρώπου χωρὶς νὰ τὸν ἑλκύσῃ. Καὶ ἡ ἐμπνευσμένη αὐτὴ ἰδέα ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸν καλλιτέχνην μας κ Θωμᾶ Θωμόπουλον, ὁ ὁποῖος τὴν πραγματοποίησεν ἀμέσως μὲ τὴν συνεργασίαν ἄλλων μαζὺ ἐκλεκτῶν καλλιτεχνῶν. Εἰς τὸν κύριον Θωμόπουλον ἐπίσης ὀφείλεται ὁ πρωτοφανὴς αὐτὸς συνασπισμὸς καλλιτεχνῶν τῶν διαφόρων ἀντιμαχομένων σωματείων.

Περὶ τοὺς πενῆντα ἀνέρχονται οἱ τεχνῖται τῶν διακοσίων περίπου ἐκτεθειμένων ἔργων. Κορυφαῖος δὲ ὅλων ὁ κ. Θωμόπουλος, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ τρία ἐκτεθειμένα ἔργα του ἀπαθανατίζει τὸ ὄνομά του εἰς τὸ Πάνθεον τῆς παγκοσμίου καλλιτεχνίας. Καὶ τὰ τρία του πραγματικὰ ἀριστουργήματα, ἐκ τούτων τὸ ἕνα «Ὁ Μέγας Πὰν» ἐπὶ ἐγχρώμου μαρμάρου ἐκωλήθη ἀντὶ τριῶν χιλιάδων εἰς τὸν ἐκ Λονδίνου κ. Ταχμιτζῆν. Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ἄλλα «Ὁ Πὰν» καὶ ὁ «Σάτυρος» εἶνε ἤδη ὑποψήφια νὰ πωληθοῦν.

Τὰ ἔργα τοῦ ἐν Παρισίοις σπουδάσαντος κ. Π. Βυζαντίου, σταματοῦν τὴν προσοχὴν καὶ κερδίζουν πολὺ τὸν θαυμασμόν. Ὁ κ. Βυζάντιος μᾶς παρουσιάζει ἕνα ἐντελῶς ἰδικόν του εἶδος, τὸ ὁποῖον ἀρέσει ἐξαιρετικά. Ἐκτὸς μιᾶς Σπουδῆς ἑνὸς κεφαλιοῦ, ποῦ σαρκάζει, τὸ ὁποῖον εἶνε ἕνα θαυμάσιον καλλιτέχνημα, τὰ ἄλλα του ταμπλὼ μὲ τοὺς τύπους τοῦ καμπαρὲ εἶνε κομψά, χαριτωμένα, καὶ ἐνθουμίζουν εἰς ὅλην τὴν πραγματικότητα τὴν ζωὴν τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ νεαρὸς γλύπτης κ. Γ. Ἀλεξανδρόπουλος παρουσιάζεται μετριοφρονέστατα μὲ ἕνα μόνον ἔργον του, ἀλλὰ ποὺ ὑπόσχεται μίαν ζηλευτὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐκλεκτοῦ ταλέντου του.

Μὲ χαριτωμένην ἰδιοτροπίαν αἱ ἀκουαρέλλες τοῦ κ. Περβολαράκη.

Ὁ κ. Μηλιάδης, τοῦ ὁποίου ἔργα ἔχουν ἐκτεθῆ εἰς μίαν Παρισινὴν ἔκθεσιν δείχνουν ἕναν ἐκλεκτὸν καλλιτέχνην.

Σφραγισμένα μὲ τὴν δύναμιν μεγάλου καλλιτέχνου εἶνε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Λουκίδη, τὰ ὁποῖα πραγματικῶς τιμοῦν τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην. Ὁ κ. Λουκίδης θαυμάζεται πολὺ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου ἔγεινε γνωστὸς ἀπὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα μουσεῖα τῆς Ὁλλανδίας. Εἰς τὴν ἰδίαν ἔκθεσιν παρουσιάζεται μὲ πέντε δυνατὰ ἔργα. ἐκ τῶν ὁποίων δύο, ἡ «Ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ» καὶ τὸ «Ἄγιον Ὄρος» εἶνε θαυμάσια καὶ ἔχουν κατακτήσει τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ κόσμου.

Ὁ κ. Ἀπ. Γεράλης, μολονότι ἐνεχανίσθη πρὸ δύο μόλις ἐτῶν πλησιάζει νὰ φθάσῃ τὴν φήμην τοῦ ἀδελφοῦ του.

Εἰς τὴν ἔκθεσιν ἐμφανίζονται καὶ πέντε καλλιτέχνιδες, διὰ τὰς ὁποίας ὅμως καθὼς καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς καλλιτέχνας θέλω ὁμιλήσει προσεχῶς.

Ἐκ τῶν πωληθέντων ἔργων, τὰ περισσότερα ἠγοράσθησαν παρὰ τοῦ ἐφοπλιστοῦ κ. Κυριακίδου.

ΜΕ ΤΟ ΚΡΥΟ

Ἐντελῶς αἰφνίδια ἔπιασε τὸ κρῦο εἰς τὴν Κηφισσιὰ κ' ἔτσι ἡ ζωὴ τῶν παραθεριζόντων ἀλλαξε τὸ πρόγραμμά της. Κάθε πρωὶ ξεκινοῦν πολυμελεῖς συντροφιὲς καὶ κάμοιν περιπάτους πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Τατοΐου. Πολλοὶ φθάνουν ἕως τὴν κατεστραμμένην ἔκτασιν καὶ δὲν παύουν νὰ κυτάζουν μὲ ἔκπληξιν μερικὰ πεῦκα, ποὺ διεσώθησαν τόσο θαυματουργὰ δίπλα εἰς τὰ καμμένα δένδρα. Καὶ ὁ περίπατος συνεχίζεται ἕως ὅτου ἡ καμπάνα τοῦ μεσημεριοῦ τοὺς γυρίσῃ εἰς τὸ στρωμένο τραπέζι τοῦ ξενοδοχείου των. Τὰ δειλινὰ μαζεύονται εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου τὸ παγωτὸν ὑπεχώρησεν εἰς τὸ ἀχνισμένο τσάϊ καὶ ἀρχίζουν τὸ ποκεράκι τους διὰ νὰ τὸ συνεχίσουν μετὰ τὸ δεῖπνον ἕως τὰ μεσάνυχτα. Ἐὰν ὅμως ἐξακολουθήσῃ τὸ κρῦο φαίνεται πῶς γρήγορα θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ κόσμος εἰς τὴν πρωτεύουσαν, μολονότι ἡ ποίησις τῆς ἐξοχῆς ἀκριβῶς τώρα ἀρχίζει.

Κ' ΕΙΔΑΝΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΑΣ

Πολλὰ εἴδανε τὰ μάτια μας τελευταίως μὲ τὴν εἰσήγησιν τῶν νέων ἠθῶν καὶ ἐθίμων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐξακολουθοῦν ὅμως νὰ βλέπουν καὶ ἄλλα περισσότερα. Τὴν φορὰν αὐτὴν εἶδαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Μελᾶ νὰ ἐμβολιάζονται αἱ κυρίες ἀπὸ "Ἕλληνα Διπλωμάτην ἐοχάτως ἐπανελθόντα ἐκ Παρισίων. Εἶνε ἀρά γε καὶ αὐτὸ Παρισινὴ μόδα; Τί ἄλλα τάχα θὰ ἰδοῦν ἀκόμη τὰ μάτια μας;

ΤΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ ΜΑΣ

Τὸ Λελτίον τῆς Ἀσυνϊατρικῆς Ἐπιθεωρήσεως δὲν παύει νὰ ἀναφέρῃ τὴν ἀκαθαρσίαν τῶν ἀριστοκρατικῶν μας ζαχαροπλαστείων, πολλοὶ δὲ συσταίνουν ὅπως εἰς τὰ καταστήματα τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἀκάθαρτα νὰ κρεμοῦν μίαν πινακίδα διαφωτιστικὴν διὰ τὸν κόσμον. Ὁ κόσμος ἐν τούτοις διαβάζει ἐφημερίδες καὶ γνωρίζει κλὰ τί τρώγει εἰς τὰ κέντρα, τὰ ὁποῖα κάθηται. Γι' αὐτὸ κατὰ τὴν γνώμην μου ἀντὶ νὰ ἀναρτηθῇ πινακὶς εἰς τὴν πόρτα τῶν ἀκαθάρτων ζαχαροπλαστείων, καλλίτερα νὰ γραφῇ εἰς τὴν πλάτην τῶν θαμώνων των...

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

— Τίποτε καινούργιο εἰς τὰ θεατρά μας.

— Τὸ πόνο καινούργιο εἶνε τὸ ἀτύχημα τῆς συμπαθοῦς καλλιτέχνιδος κ. Βρισούλας Παντοπούλου.

— Διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν καὶ τὴν ἀσυνειδησίαν τῶν μηχανικῶν ὀλίγον ἔλειψε νὰ τῆς στοιχίσῃ ἡ ζωή της.

— Τὸ δυστύχημα ὅμως εἶνε ὅτι τῆς ἐστοίχισεν ἡ πολύτιμος φωνή της.

— Ἂς ἐλπίζομεν ὅτι θὰ κατορθωθῇ νὰ τὴν ἐπανακτήσῃ.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνις ἀναπαύεται εἰς τὴν Κηφισσιά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΙ Η ΑΓΕΛΑΔΑ

Ὁ ἀγαθὸς χωριάτης Μαθιὸς πῆρε τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του σὰν κάτι φυσικὸν, προσδοκώμενον. Τὴν ἠοπάσθη στὸ σπῆτι, τὴν ὡδήγησε εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἔπειτα ἤρχισε τὴν κανονικήν του ζωὴν ὅπως καὶ πρωτήτερα χωρὶς τίποτε νὰ δεικνύῃ εἰς τὸ ὕφος του τὴν παραμικρὰν ἀλλαγήν.

Ἕνα μῆνα ὅμως μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του ὁ γέρο-Μαθιὸς ἐπιστρέφων εἰς τὸ καλοῦθι του εὑρίσκει τὴν μόνην ἀγελάδα ποὺ εἶχε νεκράν. Ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του νὰ σκούζῃ καὶ νὰ δέρνεται. Ὅλην τὴν λύπην καὶ τὸ πάθος ποὺ δὲν ἔδειξε γιὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του τὰ ἐξήντλησε εἰς τὸν θάνατον τῆς ἀγελάδας του.

Πέρασαν πολλὲς ἡμέρες καὶ ὁ Μαθιὸς δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν λύπην του. Μιὰ μέρα τὸν συναντᾷ ὁ ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ λέγει μὲ ὕφος αὐστηρᾶς ἐπιπλήξεως.

— Πολὺ περίεργο, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε, Μαθιέ. Πέθανε ἡ γυναίκά σου καὶ οὔτε δάκρυ ἔσταξε τὸ μάτι σου. Ψόφησε ἡ ἀγελάδα σου καὶ δὲν μπορεῖς νὰ παρηγορηθῆς. Εἶνε πράγματα αὐτὰ εὐλογημένε ;

— Νὰ σοῦ πῶ παππᾶ μου, ἀπεκρίθη μὲ ἡ συχο ὕφος ὁ Μαθιὸς· ὅταν πέθανε ἡ γυναῖκά μου τὴν ἄλλη μέρα δέκα καὶ περισσότεροι φίλοι μου μοῦ πρότειναν νὰ μοῦ δώσουν ἄλλη σύζυγο, ἀλλὰ κανεὶς φίλος μου ἴσα μὲ σήμερα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ψόφησε ἡ ἀγελάδα μου, δὲν ἦρθε νὰ μοῦ προσφέρῃ ἄλλη ἀγελάδα.

ΑΛΕΞ. ΤΣΙΦΑΑΚΟΣ

**

Η ΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ

Δύο κορίτσια περπατοῦσαν σ' ἕναν ἐξοχικὸν δρόμο μιλῶντας, φυσικά, γιὰ τοὺς νέους ποὺ ἀγαποῦσαν. Τοὐλάχιστον ἡ μία ἀπ' αὐτὲς μιλοῦσε γι' αὐτό.

— Ὁ Ντίνος ἦρθε ψὲς νὰ μὲ ἰδῇ, εἶπε μὲ καμάρι.

— Εἶνε ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ἔρχεται τὴ βδομάδα ἐτοῦτη, δὲν εἶν' ἔτσι ; ρώτησε ἡ ἄλλη.

— Ναί, εἶπε κείνη κοκκινίζοντας.

— Μοῦ φαίνεται πῶς τὴν ἄλλη βδομάδα θἄρθῃ τρεῖς φορές.

— Ἔτσι νομίζω.

— Καὶ τὴν ἄλλη τέσσαρες.

— Ἔτσι λέει ὁ ἀδελφός μου.

— Καὶ πέντε τὴν ἄλλη.

— Ἔτσι λέει ἡ ἀδελφή μου.

— Καὶ τὴν ἄλλη ἕξη.

— Ἔτσι λέει ἡ θεία μου.

— Κι' ἐπτὰ τὴν ἄλλη.

— Ἔτσι λέει ὁ μπαμπᾶς.

— Κι' ἔπειτα ;

— Ἔπειτα θὰ πανδρευθοῦμε. Ἔτσι λένε ὅλοι.

— Κι' ἔπειτα ;

— Ἔπειτα θὰ παύσω πλέον νὰ τὸν βλέπω τὰ βράδυα· ἔτσι λέει ἡ μαμά.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ

ΕΛΙΜΑΡ

ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΟΛΔΕΜΒΟΥΡΓΟΥ, Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

Περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Βασίλισσα ἐπέμεινε τόσον ὅπως τὸν ἀναδείξῃ Διάδοχον τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου. Γεννηθεὶς τῷ 1894.

(κατ' ἀνατύπωσιν ὑπὸ τοῦ Χάμχεν τῷ 1893 τῆς ἐν Δισσελδόρφῃ γενομένης τῷ 1866 φωτογραφίας Του).

ΤΙ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΓΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Ἀκόμη καὶ σήμερον μὲ τὴν διεθνῆ αὐτὴν ἀνωμαλία, τὰ μαργαριτάρια προσελκύουν μέγα ἐνδιαφέρον.

Εἰς τὴν Ἀγγλία ἐπωλήθη τελευταίως ἕνα περιδέραιον ἀπὸ μαργαριτάρια ἀντὶ 600,000 δραχμῶν. Τὸ ἠγόρασε ἡ κυρία Κρίστη καὶ ἀπεπελεῖτο ἀπὸ τρεῖς σειρὰς, 193 μαργαριτάρια ἐν ὅλῳ ζυγίζοντα 405 καράτια. Τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ ἦσαν τελείως λεῖα καὶ ἀπὸ 175,000 δραχ. ἔφθασαν εἰς τὸ ἀνωτέρω ποσὸν κατόπιν πλειοδοσίας.

Αἱ τιμαὶ, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου

Ἡ τιμὴ αὐτὴ ὑπερβαίνει κατὰ 40,000 δραχ. τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἐπληρώθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν γιὰ ἕνα ὑπέροχο περιδέραιον, ἀνῆκον εἰς τὴν Λαίδη Χένρυ Γκόρντων Λένοξ Ἀπετελεῖτο ἀπὸ 287 θαυμάσια θαυμάσια Ἀνατολίτικα μαργαριτάρια εἰς πέντε γύρους καὶ ἐζύγιζε ὄχι λιγότερο ἀπὸ 3,650 γραμμάρια.

Τὸ περιδέραιον τοῦτο προσφέρθη ἐπίσης πρὸς ἀγοράν εἰς τὴν κυρία Κρίστη καὶ κατόπιν πλειοδοσίας ἀπὸ 125,000 ποῦ ἡ ἀρχικὴ τιμή του ἔφθασε ταχέως τὸ ὑπέρογκον ποσὸν τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου. Τέλος ἐν μέσῳ τοῦ ὁμίλου ποῦ χειροκροτοῦσε, κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ πλειοδοτήσαντος ἀντὶ 1,125,000 δραχμῶν.

Ἕνα ἄλλο ἐπίσης θαυμάσιο περιδέραιο, τὸ ὁποῖον ἐπωλήθη τελευταίως ἀπετελεῖτο ἀπὸ σαράντα ἑπτὰ μόνον μαργαριτάρια μεγάλα,, ὅλο στρόγγυλα καὶ σπανίας λαμπρότητος. Ἐζύγιζεν 100 γραμμάρια καὶ ἡ τιμή του ταχέως ἔφθασε τὸ 1,100,000 καὶ κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματι ἑνὸς ἐμπόρου ἀπὸ τὸ Χάττον Γκάρντεν.

Τὴν ἴδια ἡμέρα, ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ, ἐπωλήθη ἕνα θαυμάσιο κολλιὲ ἀπὸ εἰκοσιδύο μαρμαριτάρια, ζυγίζοντα 2,320 γραμμάρια ἀντὶ 475,000 δραχμῶν.

Τὸ μεγαλείτερο ἐν τούτοις γεγονὸς εἰς τὴν ἀγορὰν αὐτὴν τῶν μαργαριταριῶν ἦτο ἔκθεσις εἰς πλειοδοσίαν ἑνὸς καὶ μόνου μαργαριταριοῦ, ἔχοντος ὀχῆμα ἀπιδιοῦ μ' ἕνα διαμαντάκι χωμένο στὴν κορυφή του. Ἐζύγιζε 200 γραμμάρια καὶ βρῆκε πρόθυμον ἀγοραστὴν ἀντὶ 300,000 δραχμῶν.

Ἕνα περιδέραιον ἀπὸ πολύτιμα μαργαριτάρια, τὸ ὁποῖον ἦτο στὸ Παρίσι, ἦτο ἕνα ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ κοσμήματα τῆς πριγκηπίσσης Ματθίλδης Ναπολέοντος.

Ἕνα δῶρον τοῦ Ναπολέοντος

Τὸ περιδέραιον τοῦτο ἐσχημάτιζε ἑπτὰ γύρους στὸ λαιμὸ ἀπὸ ὑπέροχα μαργαριτάρια, 84, τὸν ἀριθμὸν, ζυγίζοντα 4,200 γραμμάρια. Ἦταν δῶρον τοῦ Ναπολέοντος Α'. πρὸς τὴν Βασίλισσαν τῆς Βεστφαλίας. Ἡ κόμησσα τῆς ἰάνης ἐλάβανε μέρος εἰς τὴν πλειοδοσίαν προφέρουσα 400,000 φράγκα.

Ἀλλὰ αἱ προσφοραὶ διαρκῶς ὑψοῦντο μέχρις ὅτου τὸ περιδέραιον κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματι κάποιου γνωστοῦ ἐμπόρου μαργαριταριῶν. Ἀμέσως τοῦ ἐζήτησαν νὰ τὸ μεταπωλήσῃ μὲ κέρδος 25,000 φράγκων ἀλλ' ἠρνήθη νὰ τὸ δώσῃ.

Πρὸ καιροῦ ἕνας γνωστὸς ἀδαμαντοπώλης τοῦ Λονδίνου προσέφερε 300,000 δραχ. γιὰ ἕνα περιδέραιον ἀποτελούμενον ἀπὸ 370 μαργαριτάρια, τὸ ὁποῖον ἡ πριγκήπισσα σύζυγος τοῦ δια δόχου Λουδοβίκου τῆς Σαξωνίας ἐπεθύμει νὰ πωλήσῃ.

Ἕνα μυθῶδες περιδέραιον

Κυριολεκτικῶς μυθῶδης εἶνε ἡ ἱστορία ἑνὸς περιδεραίου ἀπὸ πολύτιμα μαργαριτάρια, τὸ ὁποῖον ἐδωρήθη ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα εἰς τὴν Αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίναν.

Εἶχε περιέλθει τυχαίως εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ κ. Μόρωνος Ντεῖβις, ἑνὸς πλουσίου Ἀμερικανοῦ, ὁ ὁποῖος τὸ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ μιὰ θεία του πλουσία ἀπὸ τὸ Ἀμστερνταμ ἤτις συνέλεγε πολυτίμους λίθους. Τὸ περιδέραιον τοῦτο εἶχε δωρηθῆ ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα εἰς τὴν θυγατέρα της πριγκήπισσαν Ὀρτενσίαν, ἡ ὁποία κατόπιν ἔγεινε βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας. Ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ τὸ εἶχε ἀγοράσει ἡ Ἀμερικανὶς συλλέκτρια.

Τὸ περιδέραιον τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ δώδεκα χιλιάδας μαργαριτάρια καὶ συνήθιζε νὰ τὸ φορῇ ἡ Αὐτοκράτειρα ἀκόμα καὶ ὅταν γέρασε καὶ ἦτο ἀναγκασμένη ν' ἀλείφῃ τὸ πρόσωπό της μὲ διάφορες πάστες γιὰ νὰ κρύψῃ τὴς ρυτίδες καὶ τὰς παραμορφώσεις ποῦ ἔρχονται μαζὶ μὲ τὰ γεράματα. Εἶνε ἐξόχου λεπτότητος καὶ τέχνης καὶ τὸ σχῆμά του θαυμάσιο.— Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα κοσμήματα τοῦ κόσμου.

**

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΛΣΑΜΑ

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ

Μοναστηράκια ἐρημικὰ μὲ δίχως καλογέρους
Ποῦ ὑψώνεστε κατάλευκα στὴς γραφικὲς κορφές,
ἅλα της ἡ ἀγάπη μου τὰ θυματὰ σᾶς δίνει
καὶ στὸ ἱερό σας λειτουργοῦν ἡ αἰσθαντικὲς καρδιές.

Παίρνετε μοσκολίβανα τὰ σκοῖνα καὶ τὰ μύρτα,
τὴς δάφνες, τ' ἀνριολούλουδα, καὶ τὴς ἀλεφασκιὲς
καὶ γιὰ καμπάνες ἔχετε τ' ἀργόλαλα κουδούνια
τῶν κατσικιῶν ποῦ ὁδοκουνε πηδῶντας στὴς πλαγιές

Μελωδικὲς δροσοπηγὲς σᾶς ψέλνουν τὰ τροπάρια
κι' ἀνάβει τὰ καντήλια σας τὸ πρωϊνὸ ἥλιοφῶς,
μοναστηράκια ἐρημικὰ μὲ δίχως καλογέρους,
προσκυνητὴς σας πάναγνος ὁ πόθος μου ὁ κρυφός.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

**

ΠΟΥ ΗΤΑΝ Ο ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

Ἕνας Κεφαλλωνίτης εἶπε κάποτε εἰς τὸν πάτερ Ἀμβρόσιον, ἕναν πολὺ γνωστὸ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του παπᾶ.

— Ἤθελα νὰ σοῦνα ὁ Ἅγιος Πέτρος.

— Γιατί ;

— Γιατὶ θἄχες τὰ κλειδιὰ τσὴ Παράδεισος καὶ θὰ μ' ἄνοιγες νἄμπω.

— Θἄταν καλλίτερα γιὰ σένα, τοῦ εἶπε ὁ παπᾶς, ἂν εἶχα τὰ κλειδιὰ τῆς Κολάσεως γιὰ νὰ σοῦ ἄνοιγα νὰ βγῆς.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΟΦΜΑΝ

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— *Τί καλοτυχιὰ σοῦ χαμογελάει σήμερα, τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνιο. Μὴν ἔχῃς κανέναν ἄρχοντα ξένον νὰ βγάλῃς ἀπόψε στὴς λιμνοθάλασσες γιὰ κανένα γλέντι ;*

Εἰς ἀπάντησιν ὁ κὺρ-Πέτρος ἔκαμε μίαν τούμπαν μέσα εἰς τὴν γόνδολάν του.

— *Τρελλάθηκες, ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιο.*

— *Ἴσως, ἀπ' τὴ χαρά μου, ἐπανέλαβεν ὁ Πιέτρο. Καὶ πῶς νὰ μὴν τρελλαθῶ, ποῦ ἐγὼ κάμνω ἀπόψε τὸ ἐπικίνδυνο ταξίδι ἐπάνω στὸ σχοινὶ ποῦ κατεβαίνει ἀπ' τὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἐγὼ θὰ προσφέρω τὸ μπουκέτο στὴν ὡραία βασίλισσά μας. Καὶ περιμένω σίγουρα κανένα πλούσιο δῶρο ἀπὸ τὸν μεγαλόδωρο τὸ δόγη.*

— *Ἂν ἔχῃς τύχη καὶ δὲν βγάλῃς τὸ σβέρκο σου, εἶπεν ὁ Ἀντώνιο, εἰς τὸν νοῦν τοῦ ὁποίου ἔλαμψεν ὡς στιγμιαία ἀστραπὴ ἡ ἰδέα ἀλλ' ὁ ὁποῖος κατώρθωσε καὶ ἔκρυψε τὴν συγκίνησίν του. Ὅπως καὶ ἂν εἶνε, γενναῖέ μου σύντροφε, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί γοῦστο βρίσκει κανεὶς σ' ἕνα πρᾶγμα, πῶς ὡς μοναχὸ ἀποτέλεσμα μπορεῖ νἄχῃ νὰ πέσῃ κάτω καὶ νὰ σπάσῃ τὰ κόκκαλά του.*

— Καλὲ τὸ σκέφτηκα καὶ τὸ παρασκέγτηκα, εἶπεν ὁ Πιέτρο, μὰ καθὼς λέει καὶ ἡ παροιμία δὲν πρέπει νὰ λέμε· πέσε πῆτα νὰ σὲ φάω. Ἡ φτώχεια δίνει θάρρος Ὕστερα, κι' ἂν πέσω ἀπὸ κεῖ πάνω, θὰ κάμω τὴν τύχη μου.

— Καλά, μὰ ἂν εὕρισκες εὐκαιρία, χωρὶς νὰ ριψοκινδυνεύσῃς τὴ ζωή σου, νὰ κερδίσῃς μιὰ χούφτα ζουζτὰ τοσεκίνια, θὰ ἐδεχόσουν ;

— Ἀκοῦς, λέει, τρέχοντας, ἐφώναζεν ὁ Πιέτρο. Μὰ ποιός, ἐκτὸς ἀπ' τὸ σατανᾶ τὸν ἴδιον θὰ μοῦ ἔκανε δῶρο ἕνα τέτοιο κελεποῦρι ;

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιο. Νὰ. πάρε ἑκατὸ τοσεκίνια ὁλοκαίνουργα. Γιὰ νὰ τὰ κερδίσῃς δῶσ' μου τὰ ναυτικά σου ροῦχα καὶ τὸ μπουκέτο καὶ τράβα στὴν ταβέρνα. Ἐγὼ θὰ κάμω, ἀντὶ γιὰ σένα, τὴν ἐπικίνδυνη κατάβασι ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιο τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, κὺρ Ἀντώνιο, κι' ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ, εἶπεν ὁ γονδολιέρης, ἀλλάσσων τὰ ροῦχά του μὲ τὰ τοῦ Ἀντώνιο.

Μετ' ὀλίγον, ἐνῶ ἡ θάλασσα ἀντανακλοῦσε τὰς μυριάδας τῶν χρωματιστῶν φώτων καὶ τὸ πυροτέχνημα ἔκανε ἔκρηξιν ψηλὰ ὡς ἠφαίστειον, ὁ ἀτρόμητος Ἀντώνιο κατήρχετο μὲ τὴν ταχύτητα ἀστραπῆς μέχρι τῆς ταράτσας, ὅπου ἐκάθητο ἡ Ἀννουντσιάτα.

Δὲν ὑπάρχουν λέξεις νὰ περιγραφῇ τὸ τί ἠσθάνθη μέσα εἰς τὴν ψυχήν του, ὅταν εὑρέθη εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπὸ τὴν ὡραίαν δόγισσαν. Τῆς προσέφερε τὴν ἀνθοδέσμην, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰκούσῃ τὴν φωνή της, διότι ἡ βροχοῦλα δὲν ἐσταμάτησεν εἰς το ἄκρον τῆς ταράτσας, ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ γλυστρᾷ μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ σχοινίου, ὅπου εὑρίσκετο μία γόνδολα, ἡ ὁποία ἐπῆρε τὸν τολμηρὸν ἀερο πόρον καὶ τὸν ἀπώθησεν εἰς τὴν ξηράν.

Μετὰ τινας ἡμέρας ὁ Ἀντώνιο ὀνειροπολοῦσε θλιμμένος τὸν δυσοίωνον ἔρωτά του πρὸς τὴν Ἀννουντσιάταν. Ἡ γρηὰ Μαργαρίτα τοῦνά κου προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἀποσύρῃ ἀπὸ τὴν ἔμμονον αὐτὴν σκέψιν ποῦ τοῦ ἔφθειρε τὴν ζωήν.

Μίαν ἡμέραν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν ἀπὸ τὸ κράτος τῆς προφητικῆς παραισθήσεως ποῦ τὴν ἐκυρίευσε συχνά. Ἐξάναγε μερικὰ μισοκαμένα δαυλιὰ εἰς τὴν ἑστίαν καὶ θέτουσαεἰς σιδηροῦ τρίποδος ἕνα χάλκινον ἀγγεῖον γεμάτον μὲ κάθε λογῆς ὀστρακα, κατεγίνετο νὰ ἐπισεύσῃ τὴν ὥραιν.

— Τονίνο εἶπεν ἐπὶ τέλους, μπορεῖς νὰ μαντέψῃς ποῦ ἔρχομαι ;

Ὁ Ἀντώνιο τὴν ἐκύτταξε χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Τονίνο, ἐξηκολούθησεν ἡ γρηά, ἀνακατώνουσα τὰ ὀστρακα, τὴν εἶδα.

— Ποιὰ εἶδες ;

— Τῆς μίλησα.

— Ἔ, ποιανῆς ;...

— Ἤμουν σιμά της, καθὼς εἶμαι τώρα σι μὰ σὲ σένα.

— Σιμά της ;.. μὰ ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἐπὶ τέλους, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ;

— Ὡραία ἐρώτησι. Ἔ, μὰ τοὺς ἁγίους πάντας, ποιὰ γυναῖκα σ' ἐνδιαφέρει στὴ Βενετία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀννουντσιάτα ;

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ὁ Ἀντώνιο ἠσθάνθη σκοτοδίνην.

— Ἔλα, ἠούχασε, Τονίνο μου, ἐξηκολούθησεν ἡ γρηὰ. γιατὶ γιατὶ σοῦ φέρνω νέα ὅλο εὐτυχία καὶ ἐλπίδες.

— Ἄκουσε λοιπὸν Τονίνο. Τὸ πρωῒ ποῦ πῆγα νἀγοράσω φροῦτα στὴν Πιατσέτα, ἄκουσα κάτι ὁμιλίες ποῦ κάνανε γιὰ ἕνα δυστύχημα ποῦ συνέβησε στὴ δόγισσα. Μιὰ φωνὴ ἔλεγε. Ναί, ἕνα φαρμακερὸ σφαλάγκι τὴν τσίμπησε στὸ δεξὶ χέρι καὶ λένε πῶς ἡ πληγή της εἶνε ἐπικίνδυνη. Οἱ γιατροὶ εἶπαν νὰ τῆς κόψουν τὸ χέρι. Ἐγὼ λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Τονίνο, ἤρθα ἐδῶ γρήγορα-γρήγορα κι' ἔβρασα κάτι φόρμακα ποῦ ξέρω ἔπειτα πῆνα μὲ τὸ γιατρικὸ στὸ παλάτι. Μ' ἐπιάσανε στὸ δωμάτιο τῆς Ἀννουντσιάτας, χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι, ξαπλωμένο ἀπάνω στὰ μαξιλάρια ὅλο ἔλεγε. Θεέ μου, ἐδηληνηριάστηκα καὶ θὰ πεθάνω.

— Ὄχι, τῆς εἶπα, ὄχι ὡραία μου βασίλισσα, δὲν θὰ πεθάνῃς. Ἀφησέ με νὰ σὲ περιποιηθῶ ἐγὼ ἡ γρηὰ Μαργαρίτα, ποῦ μὲ ἔξερε ὅλη ἡ Βενετία τί γιατρειὲς ἔχω κάμει καὶ νὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, ἂν δὲν γείνῃς καλὰ γρήγορα. Μόλις μ' ἄφησε ἡ Ἀννουντσιάτα καὶ τῆς ἔβαλα τὸ γιατρικὸ στὴν πληγή, ἔνιωσε μεγάλη ἀνακούφισι καὶ ἔπεσε στὸν ὕπνο. Σὲ μιὰ ὥρα ἐξύπνησε πολὺ ἥσυχη, καὶ τῆς ἔβαλα πάλι ἀπ' τὸ ἴδιο γιατρικὸ, ποῦ τὴν εἶχε ὠφελήσει τόσο. Ἡ βασίλισσα μὲ ἐκύτταξε μὲ μάτια ποῦ ἔλαμναν ἀπὸ εὐχαριστησι καὶ εὐγνωμοσύνη. Βασίλισσά μου τῆς εἶπα, τότε ὁ Θεὸς ἔπρεπε νὰ σὲ σώσῃ, γιατὶ καὶ σὺ ἄλλοτε ἔσωσες ἕνα παιδάκι ποῦ πῆγε νὰ τὸ τσιμπήσῃ ἕνα φίδι. Στὰ λόγια αὐτὰ τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς Ἀννουντσιάτας ἐφωτίστηκε μὲ οὐράνια λάμψι. —Καλή μου γρηά, μοῦ λέγει μὲ ἔκπληξι καὶ ἐνδιαφέρον, ποῦ ἔξερες αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια τῆς ζωῆς μου ; Γιατί εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ, τὸ θυμᾶσαι καλὰ καὶ ἦταν ἕνα πολὺ ὥμορφο παιδί. Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἐφώναξα κι' ἐγὼ τότε, αὐτὸ τὸ παιδὶ ὑπάρχει, εὑρίσκεται στὴ Βενετία, εἶν' ἐδῶ σιμὰ καὶ ὅλο ἐσένα συλλογίζεται, δὲν ἀγαπᾶ ἄλλη στὸν κόσμο ἀπὸ σένα, καὶ γιὰ σένα πάντα μιλεῖ. Εἶνε ἐκεῖνος ποῦ γιὰ νὰ σὲ ξαναΐδῇ ἀπὸ σιμὰ ἔκαμε τὴν ἐπικίνδυνη κατάβασι τῆς ἀπὸ κορυὲς καὶ αὐτὸς εἶνε ποῦ σοῦ ἔδωκε τὸ μπουκέτο.

— Ἄχ, εἶπε ἡ δόγισσα, τὰ προαισθήματά μου δὲν μὲ γελάσανε. Ἄχ καλή μου δόγισσα, ἐξέρεις ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ νέος ; Πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ, νὰ τοῦ μιλήσω. Σύρε, τρέξε καὶ φέρε μου τὸν νέο ἐδῶ.

Εἰς τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις τῆς Μαργαρίτας ὁ Ἀντώνιο ἀνεσκίρτισεν καὶ ἕνα ἤλε κρυὸ ρίγος διέτρεξεν ὅλα του τὰ μέλη.

— Θεέ μου, ἀνέκραξεν σηκώνων τὰ χέρια εἰς τὸν οὐρανὸν, φύλαγέ με ἀπὸ κάθε κακὸ, ὅσο νὰ τὴν ξαναΐδῶ καὶ νὰ τὴν σφίξω ἐπάνω στὴν καρδιά μου. Κι' ὕστερα ἂς πεθάνω. Θὰ δεχθῶ τὸ θάνατο χωρὶς νὰ παραπονεθῶ.

Ὁ δύστυχος νέος, τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρά του καὶ τὴν ἀνυπομονσίαν του, ἤθελε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἀμέσως ἡ γρηὰ εἰς τὸ δουκικὸν παλάτι. Εἶδε καὶ ἔλαβεν ἐκεῖνη ὅσο νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐπίσκεψις εἰς τοιαύτην ὥραν, ἀφοῦ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐμποδίων, ὁ δόγης ἔμπαινε ἀπὸ ὥραν εἰς ὥραν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀννουντσιάτας καὶ παρακολουθοῦσε μὲ τὸ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον τὴν πορείαν τῆς θεραπείας.

Ἐπέρασαν πολλαὶ ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ κατάστασις τῆς δόγισσας ἔβλεπε καὶ ἐκαλλιτέρευε. Ἡ γρηὰ Μαργαρίτα ἐπήγαινε καθημερινῶς εἰς τὸ παλάτι διὰ τὴν θεραπείαν, ἀλλὰ δὲν μποροῦσεν ἀκόμη νὰ παρουσιάσῃ τὸν Ἀντώνιο.

Ὁ δυστυχὴς οὗτος ἐρωτευμένος ἐμαραίνετο, καὶ ἡ ποιητὴ του παιδαγωγὸς δὲν κατεπράϋνεν ἄλλως τὴν λύπην του παρὰ ἐπαναλαμβάνουσα ἢ κατοντάκις τὰς ὁμιλίας ποῦ ἔκανε μὲ τὴν Ἀννουντσιάταν, ὁμιλίας αἵτινες αὐτὸν εἶχον πάντοτε ὡς ἀντικείμενον.

Μετά τινα καιρὸν, κατὰ τὴν ὥραν ποῦ ὁ δύων ἥλιος ἁπλώνει μακρὰν τὰς χρυσάς του δέσμας ἐπάνω εἰς τὴν πορφύραν τοῦ οὐρανοῦ, ὁ γονδολιέρος Πιέτρο ἐτραγουδοῦσεν ὄρθιος, ἀκουμπισμένος εἰς ἕνα σιῦλον τῆς γεφύρας τῶν Στεναχωῶν.

Ἡ γόνδολά του δεμένη εἰς κάποιον σιδηροῦν κρίκον ἐταλαντεύετο μὲ καμάρι ἐπάνω εἰς τὰ κύματα.

Ἐνῶ ἐτραγουδοῦσε μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του, παρετήρησεν ἔξαφνα διὰ δευτέραν φορὰν ὀλίγα βήματα μακράν του, τὸν παλαιόν του συνάδελφον Ἀντώνιο.

— Ἔ, κὺρ Ἀντώνιο, ἐφώναξεν ὁ γονδολιέρος. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δίνῃ χαρὰ καὶ εὐτυχία, γιατὶ τὰ τσεκίνια ποῦ μοῦδωσες ἦσαν πολὺ τυχερά, καθὼς βλέπεις. Ἔγεινα καὶ ἐγὼ ἰδιοκτήτης αὐτῆς τῆς γόνδολας, καὶ σὲ σένα τὸ χρωστῶ ποῦ δὲν εἶμαι πιὰ δοῦλος, παρὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Ὁ Ἀντώνιο ἐχαμογέλασεν μελαγχολικῶς καὶ συνεχάρη τὸν Πιέτρον διὰ τὴν μεταβολὴν ἐκείνην, κατόπιν δὲ τὸν ἠρώτησε διὰ ποῖον λόγον εἶχεν σταλεμένην τὴν γόνδολαν, ἀφοῦ δὲν ἦτο καμμιὰ ἑορτή.

Ὁ Πιέτρο ἔσπευσε νὰ τοῦ διηγηθῇ ὅτι εἶχε τὴν τύχην νὰ λαμβάνῃ τὴν τιμὴν νὰ ὁδηγῇ κάθε βράδυ τὸν δόγην καὶ τὴν δόγισσαν εἰς ἕνα μεγαλοπρεπὲς παλάτι ποῦ εἶχε κατασκευάσει ὁ Μαρῖνος Φαλιέρος εἰς τὴν Γκιντέκκα.

— Γι' ἄκουε ἐδῶ, τοῦ εἶπεν ὁ Ἀντώνιο σφίγγων μυστηριωδῶς τὸ χέρι τοῦ γονδολιέρη, ἀφοῦ ἀναγνωρίζεις πῶς σῶχω φέρει τὴν τύχη, θέλεις νὰ δοκιμάσῃς καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ ; Κάνε μου κι' ἄλλη μιὰ χάρι. Θὰ σοῦ εἶνε εὐκολώτατο. Ξέρεις πῶς εἶμαι ἐπιδέξιος στὸ κουπί, ὅσο καὶ οὐ καὶ ξέρω πολὺ καλὰ ὅλα τὰ περάματα τῶν λιμνοθαλασσῶν. Ἄφησέ με ἀπόψε νὰ ὁδηγήσω ἐγὼ τὸ δόγη καὶ τὴ δόγισσα στὴν Γκιντέκκα.

— Ἀδύνατο, ἀπεκρίθη ὁ Πιέτρο. Ὁ δόγης μὲ γνωρίζει καὶ δὲν θὰ ἐπέτρεπε νὰ μέ ἀντικαταστήσῃ ὀπεισοδήποτε. Θὰ ἐξέθετες ἔτσι σὲ ἀνεπανόρθωτη δυομένεια ἐμένα.

— Μ' ἂν σοῦ δώσω ἑκατὸ χρυσᾶ τσεκίνια, ὀὰν τὴν ἄλλη φορὰ, τί σὲ νοιάζει νὰ ἤναι ἢ νὰ μὴν εἰσαιγονδολιέρης τοῦ δόγη ; Ὕστερα, δὲν μπορεῖς, καϋμένε, νὰ πῆς πῶς εἶσαι ἔξαφνα ἄρρωστος, ὅτι ἐγὼ εἶμαι φίλος σου, καὶ ὅτι ὑπ' εὐθύνη σου παίρνω τὴ θέσι σου ἀπόψε.

— Ὦ χώ. ἔκαμεν ὁ Πιέτρο, σιυλόνων εἰς τὸν Ἀντώνιο ἕνα βλέμμα γεμάτο πονηρίαν, κὰ τι πολὺ διάζεσαι, κὺρ Ἀντώνιο. Καὶ δὲν μπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὰ μυστικά σου. Μήπως καὶ τυχὸν τὰ ὡραῖα μάτια τῆς δόγισσας σοῦχουν γυρίσει τὰ ψαλά ; Αὐτὸ τὸ παιγνίδι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο. Καὶ πάλιν σοῦ λέω πῶς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ὀῃήσω τὴν γόνδολά μου, μὰ ἂν θέλῃς νὰ μοῦ δώσῃς τὰ ἑκατὸ τσεκίνια ποῦ λές, μπορῶ νὰ σὲ πάρω μέσα ὡς κοπηλάτη, φτάνει μονάχα νὰ μὴ σφίγῃ ἀντίρροησι ὁ δόγης. Θὰ προφασιστῶ, καθὼς εἶπες, μιὰ μικρὴ ἀδιαθεσία, ποῦ μὲ ἀναγκάζει νὰ πάρω βοηθό. Μὰ εἶνε ἀνάγκη νἀλλάξῃς καὶ σὺ ροῦχα γιὰ νὰ μοιάζῃς μὲ ἀληθινὸν ναυτικό. Καὶ κάνε γρήγορα γιατὶ ἡ ὥρα πλησιάζει. *(Ἀκολουθεῖ)*

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Μία ἀπὸ τὰς συνεπείας τοῦ πολέμου, ποῦ ἀπασχολεῖ σήμερον ἰδιαιτέρως τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος εἶνε καὶ ἡ ἐλάττωσις τοῦ ἀνδρικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Εὐρώπης. Ὀκτὼ ἕως δέκα ἑκατομμύρια ἀνδρῶν, ἀπὸ ἡλικίας 18 ἕως 45 ἐτῶν εὐρίσκονται τώρα εἰς τὰ πεδία τοῦ πολέμου, καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ μόνον εἶνε ἀρκετὸν ὅπως φέρῃ κλονισμὸν εἰς τὸν δίον τῶν μεγάλων κέντρων, καὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν γενικῶς, ὁ ὁποῖος κατ' ἀνάγκην θὰ εἶνε αὔριον διάφορος, ἀφ' ὅτ. ἦτο ἕως χθές. Ὁ κ. Ἀρθοῦρος Τηρὼ, καθηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Πουατιὲ, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ πλήρη μελέτην, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀποδεικνύει, ὅτι, ἐπειδὴ ἐκλονίσθη ἡ ἰσορροπία, μεταξὺ τῶν δύο φύλων, ἡ ὁποία ὑφίστατο μέχρι τοῦδε, θὰ δημιουργηθῇ μία κατάστασις πραγμάτων, ποῦ θὰ προκαλέσῃ πραγματικὴν ἠθικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὰ ἤθη.

— Ἡ μετὰ τὸν πόλεμον περίοδος, θὰ εἶνε ἡ περίοδος τῶν γυναικῶν, κατὰ τὸν κ. Τηρὼ, διότι αὐταὶ ἀκριβῶς θὰ ἐπωφεληθοῦν ἐκ τοῦ κλονισμοῦ τῆς ἰσορροπίας. Ἐπειδὴ θὰ ὑπάρχουν γαμβροὶ δυσναολόγως ὀλιγώτεροι ἀπὸ τὰς εἰς ἡλικίαν γάμου δεσποινίδας, ὁ γάμος θὰ παρουσιάζει ἐνώσεις δυσναολόγους

— Γάμοι, οἱ ὁποῖοι εἴτε ἕνεκα τοῦ δυσναολόγου τῆς ἡλικίας εἴτε ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἐθεωροῦντο μέχρι τοῦδε ὡς σκάνδαλον, δὲν θὰ ἐκπλήττουν πλέον οὐδένα, καὶ οἱ προικοθῆραι θὰ εὐρίσκουν εὐκόλως ἀπάνια θηράματα.

— Ἀλλὰ, ἐπειδὴ μ' ὅλα ταῦτα δὲν θὰ ὑπάρχουν ἄνδρες ἀρκετοὶ δι' ὅλας τὰς ἐν ὥρᾳ γάμου δεσποινίδας, θὰ πολλαπλασιασθοῦν κατ' ἀνάγκην αἱ ἀγαπηταὶ «θεῖαι», ποῦ ὑπάρχουν τώρα εἰς ὅλας τὰς οἰκογενείας, αἱ ὁποῖαι παρηγοροῦνται διὰ τὰς ἀτυχίας των, περιθάλπουσαι τὰ νεαρὰ βλαστάρια τῶν συγγενῶν των.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ αἰσθηματικὸν μέρος τοῦ ζητήματος.

Ἡ κοινωνική του ἐξ ἄλλου σημασία εἶνε σπουδαιοτέρα. Ἡ γυναῖκα σιγὰ - σιγὰ, θὰ ἐκτελέσῃ καὶ ἐργασίας, ποῦ δὲν τὰς ἐσκέφθη κἂν μέχρι τοῦδε. Θὰ γείνῃ ὑπάλληλος εἰς τὰς Τραπέζας, θὰ καταλάβῃ διοικητικὰς θέσεις, θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν βιβλιοθηκῶν. Θὰ ἐπιτύχῃ δὲ κυρίως εἰς ἐκεῖνα τὰ ἐπαγγέλματα, ποῦ ἀπαιτοῦν περισσοτέραν ἐπιδεξιότητα παρὰ δύναμιν, ὅπως τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ράπτου ἢ τοῦ κουρέως. Τοιουτοτρόπως θὰ θριαμβεύσῃ πανταχοῦ ὁ πρακτικὸς φεμινισμός. Ὁ κ. Ἀρθοῦρος Τηρὼ δὲν διστάζει ὅμως ἐκ τούτου νὰ συμπεράνῃ, ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον, αἱ γυναῖκες, ἐπειδὴ θὰ γείνουν σοβαρώτεραι, ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ κερδίζουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, θὰ ἀποτελέσουν μίαν κοινωνίαν ὀλιγώτερον ἐπιπολαίαν, ἐν τῷ συνόλῳ της, μίαν κοινωνίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἔχῃ ἐλαττωθῇ ἡ κλίσις πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ πρὸς τὰς τουαλέττας... τοὐλάχιστον ἐπί τινα χρόνον.

Ἀλλ' ὁ τοιοῦτον εἶδους φεμινισμὸς, ὑπάρχει φόβος, κατὰ τὸν συγγραφέα, νὰ γεννήσῃ εἰς τὰς γυναῖκας τὴν ὄρεξιν τῆς πολιτικῆς. Εἶνε πιθανὸν ταῦτα αἱ γυναῖκες τοῦ μέλλοντος, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀποκτήσουν ἀνεξαρτησίαν διὰ τῆς ἀτομικῆς ἐργασίας των, νὰ αἰσθανθοῦν σιγὰ - σιγὰ καὶ τὸ πάθος τοῦ πολιτικοῦ σταδίου. Ὁ κ. Τηρὼ φαντάζεται μάλιστα, ὅτι δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον, νὰ ζητοῦν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ψῆφον διὰ τὰς «χήρας τοῦ πολέμου». Ἰδοὺ δὲ ποῖον εἶνε τὸ ἐπιχείρημά του

— «Ὅταν πρόκειται περὶ τῆς τύχης τῆς πατρίδος, ἂν εἶνε κάποιος ποῦ πρέπει νὰ ἔχῃ ψῆφον ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, εἶνε πρὸ παντὸς ἡ χήρα ἐκείνου, ποῦ ἔδωσε τὴν ζωήν του χάριν τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος, ἡ χήρα, τῆς ὁποίας τὸ εὐλαβὲς καθῆκον συνίσταται εἰς τὸ νὰ διατηρῇ καὶ νὰ ἀπαρεγκλίτῳ τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις, ποῦ καθιέρωσεν ἐκεῖνος. καὶ εἰς τὸ νὰ ἀνατρέφῃ τὰ παιδιά της κατ' εἰκόνα τοῦ πατρός των.» Τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ φαίνεται σπουδαιότατον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἐν τούτοις οἱ Γάλλοι πολέμοι τῆς γυναικείας ψήφου, ἔχουν τὰς ἀντιρρήσεις των, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε οὔτε αὐθαίρετοι, οὔτε δεικνύουν τυχὸν ἀσέβειαν πρὸς τὴν μνήμην τῶν ἡρώων. Οἱ ἀντίθετοι λέγουν, ἀπλούστατα· Αἱ θαυμασταὶ αὐταὶ μητέρες δὲν ἀνέθρεψαν τάχα καὶ μέχρι τοῦδε τὰ παιδιά των μὲ τὰς ἰδέας ἧς ἐθελοθυσίας καὶ τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων μάχονται καὶ ἀποθνήσκουν τώρα ; Εἶχον τυχὸν ψῆφον, ἢ εἶχον ἀνάγκην τῆς ψήφου, διὰ νὰ διατηρήσουν εἰς τὴν ψυχήν των τὰς παραδόσεις τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀρετῆς τῆς φυλῆς ; Ἀλλ' ὁποσδήποτε, εἴτε μὲ ψῆφον εἴτε χωρὶς ψῆφον, εἶνε δέδαιον ὅτι ὁ ρόλος τῆς γυναικὸς θὰ εὐρυνθῇ ἐξωτερικῶς κατὰ τὴν περίοδον, ποῦ θὰ ἀκολουθήσῃ ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμον.

Ὁ κ. Ἀρθοῦρος Τηρὼ μᾶς ὁμιλεῖ σχεδὸν περὶ φεμινισμοῦ. Δὲν ὑτάρχει τίποτε περισσότερον αὐθαίρετον ἀπὸ τοῦ νὰ ἰσχυρισθῇ τις, ὅτι ὁ φεμινισμὸς ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν μεγάλην κρίσιν ποῦ διεροχόμεθα, πολὺ ἀδυνατισμένος, δύνανται ὅμως καὶ οἱ φίλοι ἀναγνῶσται τῆς ἀγαπητῆς «Κυριακῆς» νὰ κρίνωσιν περὶ τοῦ ζητήματος μόνοι των.

Ἀθῆναι.

ΚΩΝΣΤ. Θ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΣΗΜ. Κ. - Τὸ ἀνωτέρω ζήτημα περιέχεται καὶ εἰς μιὰν σελίδα τοῦ ἀρὸ ὀλίγου ἐκδοθέντος Λευκώματος τῆς «Κυριακῆς», ὅπου οἱ ἀνταλλάκτα καλοῦνται νὰ ἐκφέρουν τὴν γνώμην των.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΡΟΛΟΓΙ

Τὸ ρολόγι τῆς Μητροπόλεως τοῦ Στρασβούργου εἶν' ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον περίεργα εἰς τὸ εἶδός του. Ἐκτίσθη κατὰ τὸ 1574 καὶ πέρασε ἀπὸ διαφόρους μορφὸς μέχρις ὅτου ἀκοδομήθη εἰς τὰ 1842, ἔκτοτε δὲ ἐργάζεται ταχτικώτατα. Τὸ ρολόγι αὐτὸ δὲν διεκνύει μόνον τὴν ὥραν, ἀλλὰ καὶ τὸ μῆνα, καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ μηνὸς καθὼς ἐπίσης καὶ πάσας τὰς κινητὰς ἑορτὰς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἕνα ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος δεικνύει τὴν ἡμέρα τοῦ μηνὸς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου, ὁ ὁποῖος ἑορτάζει κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τὸ ρολόγι αὐτὸ δεικνύει ἐπίσης τὴν στιγμὴν τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, τὰς διαφόρους κινήσεις τῆς σελήνης πρὸς τῆς γῆς καθὼς καὶ τὰς φάσεις αὐτῆς καὶ τὰς ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. Ἀλληγορικὲς μορφὲς μέσα σὲ ἅρματα ἀντιπροσωπεύουν τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, αἱ ὁποῖαι περνοῦν μία - μία μὲ τὴ σειρά τους. Τὴν Κυριακὴν, ὁ Ἀπόλλων· τὴ Δευτέρα, ἡ "Αρτεμις· τὴν Τρίτη, ὁ Ἄρης· τὴν Τετάρτη ὁ Ζεὺς, κρατοῦντας τὸν κεραυνὸ· τὴν Πέμπτη, ὁ Ἥφαιστος· τὴν Παρασκευὴ, ἡ Ἀφροδίτη· καὶ τὸ Σάββατον, ὁ Ἔρως.

Ἕνα τέταρτο ὕστερα ὁπὸ κάθε ὥρα, ἕνα παιδάκι βγαίνει καὶ χτυπᾷ τὴ καμπάνα μιὰ φορὰ· μισὴ ὥρα ὕστερα ἕνας νέος καὶ χτυπᾷ τὴν καμπάνα δυὸ φορές· τρία τέταρτα ὕστερα ἕνας μεσόκοπος χτυπᾷ τὴν καμπάνα τρεῖς φορὲς καὶ λίγο πρὶν σημάνῃ ἡ ὥρα, ἕνας σκυφτὸς γέρος παρουσιάζεται καὶ χτυπᾷ τὴν καμπάνα τέσσαρες φορές. Τότε παρουσιάζεται ὁ Θάνατος καὶ σιωπηλὰ χτυπᾷ τὴς ὥρες.

Μόλις χτυπήσουν ἡ δωδεκα παρουσιάζονται οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι, ποῦ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ὑποκλίνεται καθὼς περνᾷ μπροστὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ ὁ ὁποῖος σέκεται καὶ τοὺς εὐλογεῖ μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα, ὅταν δὲ περάσῃ ὁλόκληρος ἡ πομπὴ αὐτὴ, ἕνας κόκκορας, ὁ ὁποῖος σέκεται στὴν κορυφὴ τοῦ ρολογιοῦ, στὸ ἀριστερὸ μέρος ξεφωνίζει τρεῖς φορὲς σὲ φυσικωτάτη φωνὴ κοκόρου καὶ πλήττει τὰ φτερά του.

**

ΤΙ ΑΠΡΟΣΕΚΤΗ

Ἡ κυρία. — "Αχ, Γιαννάκη μου, ἡ ὑπηρέτρια ἔβαλ' ἕνα ἀπὸ τὰ γαμήλια δῶρα ποῦ μοῦκαμες στὴ φωτιά.

Ὁ κύριος. — Γιὰ τὸ Θεὸ, τί ἀπρόσεκτη. Καὶ ποιὸ ἀπ' ὅλα ;

Ἡ κυρία. — Τὸν χάλκινο τεντζερέ.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ

Η ΠΑΟΙΑΡΧΟΣ

Τὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ ἔβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἡ χαριτωμένη δεσποινὶς ἐκάθητο εἰς ἕνα ἀναπαυτικὸ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ πριγκήπισσα Ἀδελαΐς, μήτηρ τῆς Ἀμαλίας

Ὁ Μέγας Δοὺξ τοῦ Ὀλδεμβούργου Φρειδερῖκος Αὔγουστος, πατὴρ τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας

Μεγάλη Δούκισσα τοῦ Ὀλδεμβούργου, σύζυγος τοῦ Μ. Δουκὸς Πέτρου

(Ἴδε σελίδα 8ην)

ΠΕΤΡΟΣ Ο Μ. ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΟΛΔΕΜΒΟΥΡΓΟΥ
(Ἀδελφὸς τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας).